

Zvēri raka Daugavu. Kur Latvija cēlusies?

Ir divas radikāli un radiāli (*kustības impulsu virzība izstarojuma sākuma punktā*) atšķirīgas sevi, savu savdabību apliecinošas pozīcijas. Viena ir pozīcija, kad **“mēs esam mēs tāpēc, ka mēs esam tādi”**. Otra pozīcija tiek ieņemta, kad **“mēs esam, tad, ja mēs neesam vai esam tādi kā tie citi”**. Pirmajā gadījumā darbojas “mēs esam” esamības spēks. Otrajā gadījumā ir redzama tāda spēka iztrūkuma un citu esamības formējošā darbība. Pirmā pozīcija dod sadarbības iespējas, suverenitāti un pašapziņu, bet otra nes nebeidzamu konfliktu, suverenitāti atņemošus kompromisus un cieņas zaudēšanu upura lomā. Tāpēc ir jautājums:

- Kā tas nākas, ka to senču, kuri vienmēr, kad gāja savus kaimiņus apsirot, sametās barā ar “krustnešiem”, pēcteči tagad stāsta par mītiskām cīņām pret “krustnešiem” par šīs zemes brīvību.
- Kā tas tā tik viegli nāk, ka Nameja gredzenu meklē, bet par Kaupo klusē un kā var dabūt vienu, negribot zināt par otru?
- Kā tas tā ir noticis, ka tie, kuri sevi sauc par latviešiem, ir pieņēmuši mūžīgā upura lomu un tā sevi “apspiedējiem un okupantiem” pretstatot, vienmēr nonāk pazemojošā atkarībā no visiem apkārtesošajiem?
- Kā tas nāk, ka pat “atmodinātāji”, atbrīvojoties no vieniem, piesakās verdzībā citiem?
- Kāpēc “Latvijas kolorīta” pastāstiņi – “ārpusnieka” novērojumi par “iekšpusnieku” dzīvi, “iekšpusniekiem” liek no tā, kas viņi ir, atteikties un pārtaisīties pēc “ārpusnieka” ģīmja un līdzības tā vietā, lai, apliecinājumu saņēmuši, ar divkāršu sparū mestos dzīvot savu “Latvijas kolorīta” dzīvi – būt tie, kas esam?

* * *

Cilvēci, tās vēstures gaitu – laiku – Hronosu, Ciklu un Kairosu virza Ideja. Ideja ienāk Cilvēku dzīvē un uz daudziem gadu simtiem noliek tās tecējumu savā gultnē. Tecējuma beigās reti kurš zin tā sākumu, bet tieši sākums ir tas, kurš diktē neizbēgamo beigu dabu. Tāpēc ielūkosimies kādu ideju cīņā, kurā vienas pierāda savu derīgumu, bet citas savu pilnīgo nederīgumu – savu nefīro un postošo saturu.

* * *

Es neesmu tālākā autors – es tikai pārstāstu notikumus un, kad lasāt - “venēcieši”, saprotiet - žīdi.

Pēc 1437. – 1439.gada bīskapu kopsapulces **Kuzānas Nikolaja** ekumēniskā projekta un Itālijas Renesanses pretinieki izstrādāja **konceptuālu savvērestību pret Kuzānas Nikolaja izplatīto Platona mācību**. Padujā un Rialto universitātēs radās caur viduslaiku sholastiku skatīts “jaunais aristotelisms”. Tā ideologi bija **Gasparo Kontarini** un **Pjetro Pomponaci**. Tajā laikā vara Itālijā viscaur bija pāvesta un venēciešu rokās. Venēciešiem kopā ar turkiem bija izdevies radīt varenu auglētāju un vergu tirdzniecības aliansi, pret kuru 1509. – 1517.gadā karoja Kambrejas līga – Francija un Spānija. Diemžēl, un pāvesta stulbuma dēļ, venēciešu ideoloģijas ietekmē šī savienība izjuka un venēcieši izkūlās no nepatikšanām, kurās varēja iet bojā un tā atbrīvot pasauli no vēlākajām viņu radītajām ciešanām.

Venēcieši saprata, ka Eiropas valstis viņus var iznīcināt ar militāriem līdzekļiem un tiem pretī lika savas ideoloģiskās spēlītes. Sevis aizsardzībai viņi radīja protestantisma reformāciju, kuru realizēja **Luters, Kalvins** un **Henrijs VIII**. Tajā pašā laikā Kontarini un

viņa jezuīti katoliskās kontrreformācijas un Tridentas kopsapulces pamatā lika **Aristoteļa mācību**, bet Dantes un Pikkolini grāmatas tika aizliegtas. Tā sekas bija Eiropa pusotra gadsimta reliģiskos karos un “mazie viduslaiki” ar XVII gs. Lielo krīzi centrā.

Venēcija darbojās kā pats savas metastāzes plānojošs vēža audzējs. Tālākajai ekspansijai kontinentā “slapjās lagūnas” iemītnieki sev noskatīja purvu un saliņas – Holandi un Britu salas. Šeit Džovannistu partija varēja radīt bāzi saviem “fondi” (*ģimenes bagātībām*) un ideoloģijai. Viņu mērķos tāpat bija Francija, bet galvenā uzmanība tika pievērsta Anglijai - “slapjā lagūna” novērtēja lielo salu priekšrocības konkurencē ar sauszemes iemītniekiem.

Frančesko Zorzi – Gasparo Kontarini radnieks, tika nosūtīts pie Henrija VIII par viņa “dzimumpadomnieku”, kur izmantoja visas venēciešu iespējas. 1525.g. kabalists Zorzi publicē traktātu “De Harmonia Munde”, ar kurā iemontētā mistiskā sefirota ideju vājināja Kuzānas Nikolaja darbību. 1536.g., jau būdams galma loceklis, viņš publicē maģijas mācību grāmatu, kuras centrālā tēma ir tajā, kā māceklim izmantot Kristus idejas, lai nekristu dēmonu rokās.

Zorzi atstāja ļoti lielu ietekmi uz **Elizabetes laika dzejniekiem** – seru **Filipu Sidniju** un **Edmundu Spenseru**, kurš izceļ ideju par Angliju kā “Dieva izredzēto zemi un tās Izraēliskumu”. **Marlo** un **Šekspīrs** visādi apkaroja viņa ietekmi, bet venēciešu skola caur **Robertu Fladu**, **Frensisu Bēkonu** un **Tomasu Hobsu**, kuri tur “importēja” **Fra Paolo Sarpi**, kurš ir 30 gadu kara arhitekts, neo-Aristotelismu. Kvēls Paolo Sarpi un augļošanas apoloģēts **Džons Miltons** bija tipisks **Kromvela** laika venēcietis. Pēc **Jēkaba I** un **Kārļa I** sagrāves 30 gadu karā pie varas nāk Kromvels ar savu sektantu baru. Tas bija īru genocīda un Jamaikas kolonizācijas laiks, kurā “jaukā” 1688.gada revolūcija restaurācijas izvirtībā radīja tiešu Venēcijas oligarhāta kopiju. **Torijs** un **vigi** lika sev par mērķi radīt vispasaules Romas impēriju ar Londonu tās centrā. Pēc **Leibnica** un **Svifta** neveiksmīgā mēģinājuma glābt Angliju tā paliek “venēciešu partijas” rokās ar savu **Gvelfu** – **Hanovēras** dinastiju tās tronī.

Tāds konspektīvi ir vēsturiskais fons tiem notikumiem, kas mūs noved līdz pat 18.novembra Latvijai, kuros viss sākas ar to, ka venēcieši kopā ar turkiem bija radījuši augļošanas un vergu tirdzniecības sindikātu Vidusjūras krastos, kuram ar ideoloģisku ieroču palīdzību, izdevās sagraut savus pretiniekus – Kambrejas līgu.

Šī vēsturiskā posma problēmas sakne ir tajā, ka Kuzānas Nikolajs savas mācības pamatā lika Platonisma aspektu, **ka Cilvēks ir Dieva līdzība ar viņa spēju potencēm.** Šī “**snaudošā Dieva**” koncepcija vergu tirgotājiem un augļotājiem bija kā kauls viņu rīklēs. “Snaudošais Dievs” – **fundamentāli no dzīvnieka atšķirīgais Cilvēks nevarēja būt vergu tirdzniecības un aplaupīšanas objekts.**

Venēciešu karā pret Cilvēci vadošā figūra bija **Padujas** universitātes absolvents **Gasparo Kontarini**. Par viņu runāja, ka, ja tiktu iznīcināti visi Aristoteļa teksti, tad viņš tos varētu atkal uzrakstīt - tik pamatīgi viņš tos bija izstudējis.

- Kāpēc venēcieši pievērsa tādu uzmanību Aristotelim?

Tāpēc, ka **Aristotelis idejiski konstruē oligarhiskās sabiedrības uzbūves pamatojumu.** Tas vistiešāk parādās viņa grāmatā “Politika”. **Aristotelis stāsta, ka politikas mērķis ir nevienlīdzības saglabāšana.** Valstij ir jāsargā un jāizpilda tieši šis princips. Par “dabiskām”, “no dabas nākušām” viņš uzskata “saimnieka - verga” attiecības. “Ir jābūt vienu pakļautībai citiem... vieni ir dzimuši, lai valdītu, bet citi, lai pakļautos... vieni savā būtībā ir brīvi, bet citi ir vergi”.

Platons turpretī savu Ideālu būvēja uz Taisnīguma pamatiem. Viņš pierāda, ka viņa bāze ir Universāla, bet Universālais ir cēloniskais. **Viņa Republikas Ideja tiek celta uz Universālā Labā bāzes.**

Tā kā Aristotelis darbojas Platona radītajā filosofiskajā telpā, tad viņš nevarēja apiet cēlonisko Univērsāliju esamību, tādēļ tās attālināja prāta spriedumu “apskatāmībā”, kur tām neesot ietekmes uz maņu orgāniem, tāpēc tās neesot reālas, bet mēs tikai varot apspriest to “šķietamību” – relativitāti – vai to esamības iluzorumu.

Platonam universālījas – Labais un Taisnīgais nav neizzināmas vai “prāta apskatei iedomājamas”, bet ir cēloniskas.

Aristotelis tieši tāpēc tika pieņemts par venēciešu ideologu, ka tā bija pēc oligarhiskā principa būvēta vergturu sabiedrība. Ideja, kura noliedz verdzību un augļošanu, bija pretrunā ar Venēcijas oligarhijas pastāvēšanu un pamatoja kontinenta iedzīvotāju cīņu pret to.

Un venēcieši atbildēja ar saviem ieročiem. Agrīnajos sacerējumos **Kontarīnī** rakstīja: **“esmu nācis pie stingras pārliecības, ka neviens pats ar savām pūlēm nevar kļūt taisnīgs vai attīrīt savas sirds tieksmes.”** Citā vēstulē viņš **Cilvēku pielīdzina tārpam.** Radikālais protestantisms un kontariāniskais katolicisms ir viņu visur pielietotais **Aristoteļa iemīļotais paņēmiens** - “prātnieciskās” un “reālās” dzīves sadalīšana un attālināšana. *(To tagad plaši pielieto visi “jaunvenēcieši” – liberālie meļi un LGBT aktīvisti. – red.piez.)*

- **Aristotelisms ir naidis kā pret Dievu, tā arī pret Cilvēku.**
- **Venēciešu oligarhāta kustības “Spirituāli” darbības pamatā ir Kontarīni ideoloģija.**

Kontarīni bija venēciešu pārstāvis pie Vatikāna, bet vēlāk sūtnis pie **Kārļa V** galma. Pēc tam tiek nozīmēts **“desmitu padomē”**, un no turienes **“triju padomē”** – Venēcijas augstākajā pārvaldes orgānā, kurš kontrolē visas tiesu lietas un pasūta slepkavības, no kurām nebija iespējams izglābties. Tieši no “triju padomes” **Kontarīni kļūst par kardinālu** un viņam uzdod izveidot komisiju Tridentas kopsapulces dokumentu sagatavošanai. Skaidrs, ka šīs komisijas lielākā daļa ir **“Spirituāli”** biedri. 1541.gadā Kārļa V vārdā viņš tiek ar luterāņiem Rēgensburgā.

Vēlāk, venēciešiem tipiskā manierē, Kontarīni baznīcas struktūrā izveido aristotelisku (*fideistisku*) frakciju, kura paziņo, ka, izņemot Magistēriju jautājumu, nekas cits protestantus no katoļiem nešķir.

Tagad ir redzams, kas notika ar Renesansi. **Venēcija manipulēja kā ar Reformāciju, tā ar kontrreformāciju, kas noved pie karu sērijas, kas noslēcina asinīs Kuzānas Nikolaja mācību.** Tā kulminācija ir Trīsdesmit gadu karš, kura laikā masveidīgi iznīcina Eiropas iedzīvotājus.

- Kāds bija venēciešu stratēģiskais mērķis?

Spāņu Habsurgu vājā vieta bija stratēģiskais ūdensceļš caur Lamanšu. Lielo muitas nodevu dēļ par šī ceļa izmantošanu, Spānijai bija vajadzīga Holande, vajadzēja uzturēt Spānijas armiju. Spāņi, saprotot cik viņiem svarīgas attiecības ar Angliju, savu princesi Katrīnu izdod par sievu Henrijam VIII. Venēciešiem, lai sasniegtu savus mērķus, vajadzēja šo laulību izjaukt.

Venēcieši šajā cīņā uzvarēja tad, kad Henrijs VIII, uzķēries uz seksuālās makšķeres, krita viņu rokās. Seksuālās makšķeres ēsmā bija **Anna Boleina** – venēciešu partijas Anglijā līdera **Tomasa Hovarda** mazmeita. Tomas Hovards bija Norfolkas hercogs, Hovardu dzimtas, kura ilgu laiku izpildīja venēciešu ietekmes aģentūras lomu, pārstāvis. Citas slavenas angļu dzimtas – **Raseli, Herberti, Kavendiši** tāpat kļuva par venēciešu sabiedrotajiem.

Henrija neatlaidīgā vēlme šķirties no **Aragonas Katrīnas** un precēties ar Boleinu Annu noveda pie premjerministra **Vulsija**, kurš ļoti labi zināja, kas ir venēcieši, atkāpšanās. Vulsijs savu attieksmi ir tieši un atklāti izteicis Venēcijas sūtnim Anglijā. Vulsija vietu ieņēma “venēciešu partijas” tehnokrāts **Tomas Kromvels**, kurš strādājot par **Redžinalda Pola**, “**Spirituāli**” sabiedrotā, kases turētāju uz vietas bija apguvis venēciešu sistēmu. Kromvels, laikā līdz 1540.gadam, kad pats tika gāzts un nogalināts, faktiski pārvaldīja Angliju.

Kromvels, uzstājoties par attiecību ar Romu saraušanu, kultivēja “humānistus” un **Kembridžas** universitātē radīja “mazo Paduju”, kuru, 1544.gadā atgriezies no Padujas, vadīja **Tomas Smits**. Citas “mazo Paduju” vadošās personas ir **Rodžers Ešems**, **Džons Čiks** un **Viljams Sesils**. Viņi audzināja Henrija VIII bērnus – **Eduardu** un **Elizabeti**.

Tāpat jāatceras bēdīgi slaveno venēcieti **Frančesko Zori**. Viņš bija Henrija VIII dzimumaudzinātājs un padomnieks laulības dzīves jautājumos. Tieši Zori, kādā senā žīdu manuskriptā sameklēja iemeslu, kura dēļ pāvests nedrīkstēja ļaut Henrijam VIII precēties ar Katrīnu, un par to sagatavoja oficiālo versiju. (*Daudzi žīdi Spānijā, lai saglabātu iespējas taisīt naudu, mainīja uzvārdus un uzdevās par nežīdiem, pret ko cīnījās inkvizīcija, kas pieprasīja kristītajiem žīdiem ievērot kristiešu tradīcijas, bet žīdiem liedza nodarboties ar naudas taisīšanu – augļošanu. Mainot uzvārdus, žīdi izvairījās no oficiālās kristīšanas ceremonijas, inkvizīcijas kontroles un naudu taisot, slepeni piekopa žīdu Toru un Talmudu. – red.piez.*) Tādā kārtā venēcieši paziņoja, ka Henrija VIII un Katrīnas laulība nav spēkā. **Henrijam VIII tas nozīmēja savienību ar Venēciju pret Spāniju.**

Venēciešu nodomu viennozīmību atklāj “spirituāli” darbinieks **Tomas Starki**, kurš Redžinaldu Polu pavada viņa ceļojumā uz Venēciju. Kuriozs ir tajā, ka **Pols pats bija no Plantagenetiem** un varēja pretendēt uz Anglijas troni, bet kļūst par venēciešu izpalīgu un vēlāk ir Henrija VIII pēcteces **Marijas Tjūdorās** padomnieks. Šī savstarpēji cieši saistītā venēciešu – aristotelistu grupa organizē Henrija VII saišu saraušanu ar Romu, kas venēciešiem dod rīcības brīvību Anglijā.

Nākošo jau daudz postošāko darbību izvērsš pats **Paolo Sarpi**. Šajā fāzē venēcieši angļiem atņēma viņu dvēseli un Ideju, bet ir jāzin kādi ir Paolo Sarpi nodomi un kas stāv aiz viņa Venēcijā.

1583.gads Venēcijas vēsturē ieiet ar “**Džovanni**” (*jaunie nami*) cīņu pret “**Veki**” (*vecie nami*). Uzvarēja “Džovanni” radikāļi, kuri saprata, ka Venēcijas militārā vara ir beigusies un Venēcijas iepriekšējai varenībai pienāk gals. “Džovanni” redzēja tikai vienu iespēju saglabāt savu varu – izmisīgās pūlēs vienlaicīgi iznīcināt pāvesta institūciju un, atdodot Vāciju protestantiem, ar Francijas palīdzību iznīcināt Hābsburgus. “Veki” turpretī gribēja kontrolēt Pāvestus un palikt tādā veidā neitralizētās katoliskās baznīcas iekšienē. (*Galarezultātā viņi izdarīja kā vienu tā arī otru. – red.piez.*)

“Džovanni” ar to nebija mierā. Viņu tālākais plāns bija pārvietot savus “fondi” no plašajām svētā Marka katedrāles krātuvēm uz kalvinistu Holandi un Angliju. Šajā laikā Anglijas pakļaušana tika uzticēta Paolo Sarpi. Viņš kļūst par “Džovanni” vadošo un organizējošo spēku Anglijā. **No viņu saloniem un slepenajiem pulciņiem rodas tas, kas vēlāk ar “Hell fire” sātānisma klubu darbību sagrauj Eiropu. Sarpi bija empīrisma radītājs un Frāncisam Bēkonam iemācīja tā saucamo “zinātnisko metodi”.** Sarpi, būdams it kā katolis, savos filozofiskajos darbos redzams kā radikāls ateists.

Sarpi centās pamatot to, ka ticība Dieva Labajā Gribā balstītajai radošajai darbībai un tāda reliģija, kura Cilvēkiem māca morāles vērtības, nav vajadzīga. Viņš sāka ar to, ka ticība esot iracionāla tāpēc, ka, lai izskaidrotu fiziskās pasaules esamību, neesot nekādas vajadzības atzīt Radīšanas Aktu. Tajā tad arī sakņojas Bēkona empīrisms. **Paolo Sarpi ir faktiskais modernisma un Apgaismības radītājs.** Apgaismība ir cīņa pret Cilvēcisko Cilvēkā par dzīvnieciskā brīvīšanu un ar tā palīdzību “Snaudošā Dieva” pilnīgu izstumšanu no Cilvēka,

Cilvēka pasaules un darbības. **Apgaismība ir Aristoteļa sātānisma ienešana Dieva vietā un Cilvēka domāšanas pamatos.**

Sākot ar Venēcijas un pāvesta 1606.gada strīdu, Sapri, aizstāvot valsts neatkarību no pāvesta, raksta vienu aiz otra vairākus pamfletus pret pāvestu. Anglijas vēstnieks Venēcijā **Henrijs Vutens** tos steidzamā kārtā sūta tulkošanai un tā Sarpi kļūst plaši pazīstams Eiropā. Šajā “interesu konfliktā” un plašāk zināmajā “Tridentas sapulces lietā” Sarpi apšaubā baznīcas kā tādas esamības vajadzību. Interesanti, ka **katolis Sarpi visā Eiropā organizē radikālo protestantu opozīciju.**

“Džovanni” mērķtiecīgi Anglijas aristokrātijā audzināja savu frakciju. Bija jāpanāk pilnīga kontrole pār Angliju. Pie tam karaļi tam nebija īsti derīgi – viņi tiecās rīkoties neatkarīgi no venēciešu plāniem. Tāpēc “Džovanni” vairāk paļāvās uz protestantu kontrolēto tirgoņu kārtu. **Par to viennozīmīgi liecina lorda Lestera radītā “Venēcijas kompānija”,** par ko Venēcija viņam dāvāja dažus savus tirdzniecības maršrutus.

1581.gadā venēciešu kontrolē tika dibināta **“Turcijas tirdzniecības kompānija”**. Šīs abas kompānijas vēlāk saplūst vienā **“Levantijas kompānijā”**, uz kuras bāzes 1600.gadā rodas bēdīgi slavenā **“Ost-Indijas tirdzniecības kompānija”**. Tās pirmais pārvaldnieks **Tomas Smits** jurisprudenci mācījās Padujā. Radot bagātu tirgoņu šķiru, venēcieši veido ietekmes sviru pret karaļa varu, ar kuru vājina viņa ietekmi un autoritāti. Tā saucamajā Anglijas republikas laikā Angliju sagrābj radikālās protestantu sekas.

Līdz pilnīgai “venēciešu partijas” iesakņošanai Anglijā vēl ir 80 gadi, bet Sarpi “intelektuālā impērija” te sāk valdīt neatgriezeniski. Sarpi rada jezuītiski-sātānisku kultu, sinkrētisku reliģiju, no kuras vēlāk izkūņojas “Hell fire” klubu dzīve. **Kad šis process beidzas, Anglija kļūst par sātānisma, augļošanas un vergu tirdzniecības bāzi Eiropā.** “Jaunās Ēras” pamatā tiek likts cilvēka kā Dieva līdzības noliegums. Tā bija Paolo Sarpi programma un plāns. **Venēcija, venēciešu metodes bija pārnestas uz Angliju.**

1. turpinājums

Tā rezultātā 1688.gada 11.decembrī, pārtraucot izvirtušo hobsiešu orgiju, kāda valdība **Kārļa II** un viņa brāļa **Jēkaba II** laikā, Anglijā iebruka Holandes prinča **Orānijas Vilhelma III** karaspēks. Bet, tā kā Vilhelms III sevī iemiesoja vēl stiprāku uz Holandes republikas līķa venēciešu izstrādātu indi, tad Anglijā pēc viņa iebrukuma, tur sākās vēl šausmīgāki murgi.

Šo tiešo Anglijas troņa uzurpāciju britu – venēciešu divkosības dialektā sauc par “jauko” revolūciju – arī no tā top skaidrs, cik patiesas ir šīs aprindas. Te var piemērināt tikai vēl to, ka Orānijas Vilhelms bija homoseksuāls un viņa laulība ar Jēkaba II meitu **Mariju** bija tīrā fikcija.

Vilhelma III Venēcijas bagāžā bija “filozofs” **Džons Loks**, kurš 1694.gadā kļuva par galveno **“Anglijas bankas” idejas propagandētāju** – sprediķotāju un uzspiedēju šai nelaimīgajai zemei.

“Anglijas banka” nebija naudas uzglabāšanas – kredītiestāde, bet milzoniņu apmēru, ko salīdzina ar literāro tēlu Gargantiju, venēciešu blēdīga krāpniecība, kura, lai finansētu novājināšanas karu Eiropā, ātri radīja pirmo Anglijas nacionālo parādu un, divkārt samazinot valstī cirkulējošās naudas daudzumu, uzspieda kredītu krīzi, bet jau kolapsējošo valsts saimniecību apkrāva jauniem nodokļiem.

Tādas bankas arhitekts bija “venēciešu partijas” līderis, jaunais Valsts kases kanclers **Čārlzs Montegju**, kurš vēlāk par to saņēma izdevīgo sūtņa vietu Venēcijā. Uzraudzīt savu blēdību ar jauno monētu izdošanu Montegju uzticēja apjūsmotajam **Īzakam Ņūtonam**, kurš savukārt izradīja Montegjū tādu laipnību, ka par mīļāko viņam ieskapēja savu brāļameitu.

Džons Loks – “Anglijas bankas” reklamētājs vairāk pazīstams ar savu zemisko teoriju par “Cilvēka prātu, kā neskartu baltu lapu, kurā bezkaislīgi reģistrējas viņa dzīvnieciskās sajūtas.”

Loks atklāti aizstāvēja augļošanu, kā institūciju, kas aicināta sargāt savu bagātību naudā “ieguldījušo” intereses. Viņa valsts pārvaldes teorija atgādina tāda kazino īpašnieka uzskatus, kuram likums ir apstākļi, lai dzīvniekos pārvērtušies spēlētāji kautos par naudu, kuras apmērs pēc tam noteiks viņu sabiedrisko nozīmību. Loka “brīvība” eksistē “īpašuma” vārdā. Viņa **“sociālā līguma”** jēdziens, kurš nosaka “spēlmaņu” tiesības “apmeklēt kazino”, faktiski kalpoja par Vilhelma III izdarītās troņa uzurpācijas attaisnojumu. Jēkabs II esot liedzis iespējas saviem “visveiksmīgākajiem spēlmaņiem”, tāpēc Loks “pierāda”, ka esot jāslēdz jauna vienošanās ar venēciešu kliķi.

1697.gadā venēciešu sazvērestība Anglijā panāca gandrīz pilnīgu uzvaru un uzvarētāji piepildīja visu Orānijas Vilhelma III “valsts kuģi”. Tagad viņi pievērta uzmanību citai problēmai – Anglijas kolonijai Ziemeļamerikā. Tiem nedeva mieru kolonistu tieksmes uzbūvēt neatkarīgu valsti. Šī tieksme venēciešus satracināja jau 1630-tajos gados, kad tika dibināta kolonija Masačūsetas līča krastos. 1701.gadā Džons Loks, kurš tobrīd bija Britu padomes tirdzniecības jautājumos loceklis, uzstājās par visu Ziemeļamerikas apmetņu pašpārvaldes hartu atcelšanu, to ekonomiskās darbības ņemšanu pilnīgā karaļa kontrolē un jebkādu gatavo ražojumu aizliegšanu.

Tomēr, lai gan venēcieši baudīja savas acīmredzamās uzvaras augļus, radās cēlāka skatījuma uz Cilvēku un darbu iedvesmota opozīcija. Šis skatījums iedvesmoja vēlāko Amerikas Savienoto Valstu rašanos un faktiski atvēra ceļu uz to. Tā priekšgalā nostājās vācu zinātnieks un valsts darbinieks **Gotfrīds Vilhelms fon Leibnics**.

Šo opozīciju var saukt par kustību uz katras Brīvības Galējo Mērķi – Laimi, kuru atspoguļo amerikāņu Neatkarības deklarācija. Pirms nākošā venēciešu uzbrukuma Anglijā, Leibnics, balstoties uz Platona postulātu par Dieva līdzībā veidotu Cilvēku, formulēja savu priekšstatu par Cilvēka laimi. **1693.gadā**, savā darbā **“Par tiesīguma un taisnīguma jēdzieniem”**, Leibnics Sirdsmīlestību formulē par Universālu labdarību, tas ir “par savu uzskatīt cita cilvēka laimi”. “Mēs vislabāk apmierināsim cilvēka priekšstatus, ja teiksim, ka Gudrība ir laimes zinātne, jo Dievam, esot augstākās Gudrības nesējam, piemīt arī augstākais Laimes stāvoklis – nav nekā skaistāka un laimes cienīgāka.”

Sākot ar 1690-jiem gadiem par Leibnica, kurš tad jau ir sava laika vadošais zinātnieks un filozofs Eiropā, galveno sabiedroto kļūst spožais anti-venēcietis, polemists un rakstnieks **Džonatans Svifts**, kurš vairāk kā 40 gadus vērsa iznīcinošu kritiku pret Bēkona, Hobsa, Derkarta, Ņūtona un Loka “zvērveidīgo” “filozofiju”. **Derkarta – Loka modifikācijā Aristoteliskais empīrisms cilvēka būtību noved, nolaiž, pazemina līdz venēciešiem vajadzīgās impērijas konstruēšanai atbilstošam vienkāršam dzīvnieciskumam.**

Līdz 1701.gadam “venēciešu partijas” pēdējā paaudze bija novedusi deģenerācijā veselu rindu ar **Spenseriem, Godolfiniem, un Čērčiliem** saradojušos oligarhisko ģimeņu. Nākošais Marlboro hercogs Čērčils bija Kārļa II pāžs viņa galmā un visur pavadīja Kārļa II mīļāko Arabellu – savu māsu, par ko no Kārļa II favorītes saņēma 10 000 mārciņu.

Anglijā savas lietas veiksmīgi ievirzījuši, venēcieši pievērta skatienu savam nākošajam guvumam – Francijai. Laikā, kad par premjerministru bija Parīzes Zinātņu akadēmijas, kurā 1670-jos strādāja Leibnics, atbalstītājs **Žans – Batista Kolbērs, Francijā veiksmīgi attīstījās rūpniecība un infrastruktūra**. Un lūk, 1701.gadā Britānija Francijai pieteica karu. Tā bija vēl viena “sarunātā spēle”, kurā uzvara varēja būt tikai venēciešu pusē.

Karaliene Marija, atstājot bez mantinieka Vilhelmu III, nomira 1694.gadā. Par viņas troņa pretendenti kļuva **viņas māsa Anna**, bet Annas vienīgā bērna nāve 1700.gadā izraisīja jaunu troņmantošanas krīzi. Par Annas mantinieci kļuva Jāzeps I mazmeita **Sofija, Hanoveras nama Vācijā galva**. Vilhelms III, atstājot tronī **Sofiju**, mirst 1702.gadā. Kā jau

venēcieši bija gaidījuši, Anna visas privilēģijas un varu galmā bija dāvājusi viņu ilgus gadus ar intrigām apvijušajiem Marlboro hercogiem. Venēciešu problēma bija apstākļi, ka Sofijas padomnieks bija **Gotfrīds Vilhelms fon Leibnics**.

Tā kā Leibnics bija viena soļa attālumā no politiskās vadības Londonā, tad izvērsās nopietna cīņa par venēciešu diktatūru Anglijā. Lai panāktu politisko un personisko attiecību saraušanu starp Annu un Hanoveras Sofiju, Marlboro hercogi ķērās pie maldināšanas, slepkavībām un nodevības. **Svifts**, lietojot savu publisko un personisko ietekmi, iesaistījās nopietnā cīņā ar Marlboro namu, līdz beidzot karalienes Annas galmu atbrīvoja no venēciešu bandas klātbūtnes. Pateicoties savai personiskajai ietekmei uz Annas publisko vidi, viņš 1710. – 1711.gadā izraidīja Marlboro hercogus un viņu draudziņus no Annas galma.

Venēciešu Londona steidzās palīgā hercogiem, vērsot pret Leibnicu vecos melus par to, ka Īzaks Ņūtons nevis Leibnics atradis diferenciālvienādojumus. **Savukārt Leibnics un Svifts, vēloties pacelt Anglijas muzikālās kultūras līmeni, norunāja tur ievest vācu komponistu Georgu Fridrihu Hendeli.**

Tajā pat laikā divi Svifta sabiedrotie kļuva par Amerikas koloniju gubernatoriem. **Roberta Hantera** nozīmēšana Ņujorkā un **Aleksandra Spotvuda** nozīmēšana Virdžīnijā 1710.gadā pavēra ceļu uz nākošo republiku Ziemeļamerikā. Tajā pašā 1710.gadā **Kottons Meders** Masačūsetā publicē savu grāmatu par republikas veidošanu – “Apraksts par visa Labā Cēloni”, kura vairāk kā uz gadsimtu Amerikā nostiprina **Leibnica filosofiju par Cilvēka laimes zinātni**. Benžamins Franklins vēlāk rakstīja, ka tieši šī grāmata veidojusi visu viņa tālāko dzīvi.

Venēciešiem nepatīk runāt par Svifta un Leibnica ietekmi Amerikas republikas dzimšanā. Tomēr pēc tam, kad Anglijai 1707.gadā izdevās uzspiest ūniju Skotijai, kļuva skaidrs, ka Britānijā viņu abu cīņa pret venēciešiem ir zaudēta. Leibnica aizgādne Hanoveras Sofija nomira 1714.gadā un troni mantoja viņas (*Marlboro hercogu aplidotais*) dēls **Georgs**. Georga elks bija Orānijas Vilhelms. Divus mēnešus vēlāk dīvainā nāvē mirst Anna un Marlboro hercogs tajā pašā dienā atgriežas Anglijā, bet Hanoveras Georgs tiek pasludināts par karali Georgu I. Džonatanam Sviftam bija jābēg uz Īriju un arī Leibnics drīz vien tika attālināts no Hanovēriešu galma.

Georga I laikā Britānija atkal degradē. Agrāk slepenie sātānistu “**Hell Fire**” klubi sāka darboties atklāti. To atvēršanu sekmēja **Bernarda Mandevila** sarakstītās “Bišu fabulas” publicēšana. Mandevils apgalvoja, ka valsts interesēs neesot nekā cita kā vien maksimāla iedzīvotāju hedonistisko tieksmju apmierināšana: “Jo vairāk netikumu – jo lielāks sabiedriskais labums.” Anglija pārvērtās par venēciešu korupcijas tirgus vietu. Premjerministra Roberta Volpola laikā “Hell Fire” klubi ne tikai neiedomājami savairojās – tie kļuva par Britānijas elites “svētnīcām” – neatņemamu dzīves sastāvdaļu, kuru sienās brieda visi vēlākie notikumi. **Izvirtušā režīma slogs smagi gūlās uz tautas pleciem – katastrofāli kritās dzimstība.** No 1738. – 1758.gadam tika reģistrēti 297 tūkstoši jaundzimušo pret 486 tūkstošiem mirušo. Sava laika morāli izteica Volpols: “Katram cilvēkam sava cena.”

- Kā radās Britu empīrisms?

To **Frānciss Bēkons** pārrakstīja no Sarpi traktāta “Arte del ben Pensare”. Tajā aprakstīts, **ka izzīņas process notiekot tikai un vienīgi ar jutekļu palīdzību.** Pēc Sarpi un **Paruta** skolnieka Bēkona nāk **Tomas Hobs**, kurš **Cilvēces vēsturi apraksta kā diktatora Levīafāna vadītu “visu cīņu pret visiem”.** Viņam seko **Džons Loks** ar savu “Cilvēka prāta baltās lapas” teoriju. **Loka hedonisms viņu ved pie slēdziena, ka Cilvēka brīvība esot tikai neejdzīgs loģisks kuriozs.** **Džordža Bērklīja** slimais prāts **izplata subjektīvistiskā**

relatīvisma murgus par to, ka nekādas objektīvās realitātes nav, bet izolētā apziņā rodas tās iedomu tēli – jau Romas impērijā sazēlušās eklektikas sekas.

Skotu jurista un diplomāta **Dēvida Juma** teorijās tika **noliegta Cilvēka dvēseles esamība**. Viņam eksistēja tikai atsevišķu iespaidu virkne. Jau savos agrīnajos “darbos” Jums noliedza cēloņu – seku sakarību. Viņš apgalvoja, ka tas esot tikai ieradums domāt, ka aiz cēloņa sekojot sekas. Tāpat **“morāle esot tikai ieradums”** (*Ko mums tur “kompetenču izglītībā” stāsta par ieradumu, kurš radot vērtības un ieradumus? Skola2030. Dokuments sadaļa punkts 1.3.2. “Tikumi”*: “Vērtības veido nozīmīgu lietpratības daļu. Tās ir pamats ieradumiem, kas, mērķtiecīgi attīstīti, nostiprinās par tikumiem, citiem vārdiem, par nu jau apgūtām un sev pieņemtām vērtībām.” Un tālāk tur mums stāsta, ka “Ne vērtības, ne tikumus tieši iemācīt vai ieaudzināt nevar, tādēļ pedagogu pienākums un atbildība ir stiprināt ieradumus,” vērtība – ieradumu pamats un ieradums - vērtību pamats. Bravo! D.Jums tīrā veidā ar visu savu pseidofilozofisko paradoksu murgiem Latvijas skolās, skolotāju galvās un bērnu tālākajās dzīvēs! – red.piez.) un **“relīģija esot tikai ieradums” tāpēc Cilvēka “prāta baltā lapa” esot jāpieraksta ar konkrēti vajadzīgajām lietām** (nu taisni kā “kompizglītības” uzstādījumā par praktiski pielietojamajām “kompetencēm” – **nekur tālāk par britu “Hell fire” klubu 1700-to gadu darbības augļiem Britu padomes vadībā šodienas Latvijā neesam tikuši**. Un tās esot tās tik nepieciešamās “jaunās vēsmas izglītībā” – red.piez.)

Kad Šelburna “venēciešu partija” pilnībā pārņēma britu aristokrātiju, Juma filozofija kļuva daudz agresīvāka un radikālāka. **Tad Jums**, par labu neierobežotam hedonismam, izlaidībai un izvīrtībai, **sludina pilnīgu atteikšanos no jebkādiem tradīciju un morāles, ētikas jēdzieniem**, aicina uz pilnīgi atklātu pederastijas, zoofīlijas un visu citu iespējamo perversiju piekopšanu.

Tagad visādi slavinātais **Imanuels Kants**, kurš tobrīd bija pasniedzējs Kēnigsbergas universitātē, **ilgus gadus popularizēja Juma “mācību”**. Divi liberāļi – Kants un Jums atrada kopīgu valodu **cīņā pret Leibnicu un viņa atstāto mantojumu** – Leibnica **Ideju par Dievišķo Cilvēkā un tāda Cilvēka laimes stāvokli**. Tiesa gan, vēlāk, kad Jums atsacījās arī no tradicionālajām sadzīvīskās uzvedības normām – sāka sludināt amorālu, psihiski slimu uzvedību, tad pat Kants to nespēja pieņemt un, aizstāvot Aristoteļa cēloņsakarības konceptu, uzrakstīja savu “tīrā prāta kritiku”. Tomēr **Jums nolaižas daudz zemāk par Aristoteli**. Tādā konceptuālā vidē tika audzināts un pa karjeras kāpnēm virzīts **Bentams**.

1776.gada oktobrī 28 gadīgais advokāts **Jeremija Bentams** nicinoši izsaucas par 4.jūlija (4.maija?) Neatkarības deklarāciju “un to viņi sauc par acīmredzamu patiesību – tādus uzstādījumos viņi ir pārspējuši visus iepriekšējos fanātiķus. **Visas viņu “neatņemamās tiesības” viņiem tiks atņemtas tad, kad viņi radīs savu valdību**. Katra valdība pastāv tikai šīs tiesības atņemot”.

Vēlāk (1780.gadā) Bentams sevi dziļāk atklāj sacerējumā “Ievads tiesību un morāles principos”. Šajā sacerējumā **Bentams noliedz jebkādu Cilvēka atšķirību no dzīvnieka**, un, Cilvēku definējot kā hēdonisma virzītu būtni, Bentams apgalvo, ka “daba Cilvēku esot likusi par divu kungu – baudu un sāpju kalpu. Tikai tie norādot, kas tam darāms, tikai tie nosakot katra Cilvēka darbību. Katra to apšauboša sistēma par prātu pieņemot kaprīzi, bet tumsu par gaismu”. Vēlāk (1780.g.) Bentams sevi dziļāk atklāj sacerējumā “Ievads tiesību un morāles principos”.

Tāds sacerējums Bentamam atver durvis uz tobrīd jaundibināmo **Forin Ofiss (Ārlietu ministriju)** un **Forin intelidžence servise (ārējā izlūkošana)**, kas ir apvienoti un nodoti tobrīd par **Britānijas Dodžu** de-fakto esošā Šelburnas lorda **Viljama Petti** rokās un vadībā.

Šelburnas lords Petti tik ļoti sajūsminājās par Bentamu, kā par jauno Bēkonu un Ņūtonu morāles jautājumos, ka iemājoja viņu savā Bovudas muižā. Šelburns Bentamam piegādāja angļu un franču redaktorus, kuri nodrošināja viņa sacerējumu izplatīšanu visās

zemēs, kur vien runā angļu un franču valodās. Vēlāk šīs grāmatas tika plaši izplatītas arī Latīņamerikā, kur viņš sadarbosies ar **Āronu Bēru, Fransisko Mirandu** un jakobiņu terora Francijā aktīvistu (Ost-Indijas kompānijas algotni) **Simonu Bolivāru**.

(Dažreiz britu izlūkošanas izmantotajiem politiķiem izdodas atgūt savu Cilvēka cieņu un sadumpoties pret Bentama varu. Sapratis savu kļūdu, pēc sadarbības perioda ar Bentamu un viņa aģentiem, Simons Bolivārs atbrīvojās no sava iepriekšējā priekšnieka un 1828.gadā izdeva dekrētu, ar kuru Kolumbijā aizliedza visu slepeno biedrību darbību. Tajā pat laikā Bolivārs izdeva vēl vienu dekrētu, ar kuru pārtrauca Bentama “filozofijas” mācību universitātē. Viņš nosodīja Bentamu un viņa “filozofiju”, kā tādu “kura nes postu reliģijai, morālei un mierīgai Cilvēka dzīvei”, kā tādu, kura “valstī rada jukas, nekārtības un savvērestības”. Bolivārs raksta “šie sacerējumi jaunatni saindē ar nāvējošu viņu garīgo un tikumisko dzīvi sagraujošu indi.” **Lai pārtrauktu Bentama darbību Kolumbijā, Bolivārs augstskolā liek sākt latīņu valodas, ētikas, Dabisko un Konstitucionālo tiesību un reliģijas pamatu studijas.**)

Kad Bentamu pieņēma dienestam Forin Ofiss, lords Petti (Šelburns) tieši nodarbojās ar jaunas politiskās spēles veidošanu. 1780.gada jūnijā caur Ost-Indijas kompāniju ar **Bēringa bankas** atbalstu viņš sarīkoja **jakobiņu dumpi Londonā**. Protestantu pūlis Lorda **Džordža Gordona** vadībā šturmeja Vestminsteru. Londonu postīja un laupīja astoņas dienas, it sevišķi pēc Njūgeitas cietuma ieņemšanas, kad dumpinieki no turienes izlaida visus kriminālnoziedzniekus.

Lords Šelburns, tobrīd Lordu Palātas iekšlietu komitejas galva, personiski nodrošināja terora izplatīšanos – viņš novilcināja likuma par sabiedrisko kārtību izziņošanu līdz tam brīdim, kamēr vardarbība jau bija izplatījusies pa visu pilsētu. Kad vardarbības vilnis noplaka, tajā bija iznīcināta arī viņa konkurenta premjerministra **Lorda Norta** ministrija un Norts bija spiests atkāpties, bet Šelburns savās rokās pārņēma visas ārlietas attiecībā uz Ziemeļamerikas kolonijām un no šīs pozīcijas stājās tiešās sarunās ar Bendžaminu Franklīnu.

Šajā laikā Georgs I izrādījās nokļūvis pilnīgā atkarībā no Šelburna vadītās “venēciešu partijas”, kas ir Ost-Indijas kompānijas īpašniece. Šo notikumu rezultātā pie varas valstī de facto nāk “Venēciešu ēnu kabinets”. **Agrāk Ost-Indijas kompānijas veiktās spiegošanas un diversiju operācijas** tagad pārgāja Forin Ofiss un Forin intelidžens servis kompetencē – **kļuva par Lielbritānijas valsts politiku – par valsts politikas stūrakmeni.**

Šelburna provokators lords Gordons no cietuma tika atbrīvots ar paša Šelburna norādījumu un ātri vien “atradās” Holandē, kur saviem draudziņiem - Skotijas protestantiem par lielu pārsteigumu, pieņemot **Izraēla bar Ābrama** vārdu, pārgāja jūdaismā. Pēc neilga laika viņš “uzpeldēja” Parīzē, kā **Marijas Antuanetes** okultais padomnieks – **kabalists** un tur palīdzēja Šelburna intrigās pret franču **Burboniem**. 1791. – 1793.gada jakobiņu sacelšanās Parīzē bija otrais – “paplašinātais Gordona Londonas dumpja izdevums” visās detaļās, arī Bastīlijas epizodi ieskaitot.

Pa to laiku, novājinājis viņu sabiedrotos, lords Šelburns ķērās pie Ziemeļamerikas apmetņu koloniālās atkarības atjaunošanas. **Jaunās Venēcijas** – Jaunās Britānijas - Romas **cīņas lozungs bija “brīvā tirdzniecība”**. Jau 1763.gadā Šelburns Ost-Indijas kalpotājam **Ādamam Smitam** pasūtīja divus sacerējumus. Sākumā viņš tam pasūtīja tēzes pētījumam par Romas impērijas pagrimumu un sabrukumu, kuru vēlāk pabeidza cits Ost-Indijas kompānijas propagandists **Eduards Gibbons**. Ar šo pētījumu Šelburns gribēja pamatot Trešās Romas impērijas dibināšanu ar centru Londonā. (*To pašu visu laiku tiecas darīt arī Krievijas Romānovi ar centru Maskavā. Venēciešu auglotāji un vergturi cīnās ar vikingu laupītājiem un vergturiem par sen miruša vērša kaulu... - red.piez.*) Otrs viscaur paša Ādama Smita izpildīts pasūtījums bija “brīvo tirdzniecību” slavinošs propagandisks opus – “Tautu bagātība”.

Šelburna vadītās izlūkošanas aģents Jeremija Bentams 1787.gadā pārspēja Ādamu Smitu ar to, ka publicēja savu sacerējumu sēriju “Vēstules no Krievijas”, kuras apkopoja ar

vienotu nosaukumu “Augļošanas aizstāvībai”. Bentams, lietojot “liberālo” radikāļu argumentu, ka augļošanas apspiešana esot tehnoloģiskā progresa bremsēšana, pieprasīja atcelt visus augļošanas ierobežojumus. Smits par šo sacerējumu jūsmīgi izteicās, ka tas esot pārspējis pat viņu.

“Brīvās tirdzniecības” būtība ir tajā, ka spēcīgākā ekonomika atceļ vājāko sargājošās barjeras, iekļūst tās telpā un to sagrauj no iekšpuses. Tāpēc ASV tagad atjauno sevi sargājošās barjeras – tā nespēj “nest to, ko ir pacēlusi” un ko ir apguvušas citas konkurējošās ekonomikas. Tieši šīs barjeras atjaunošana pierāda, ka ASV ekonomikas “varenība” ir sen novecojis mīts. ASV “varenība” balstās un ir tās spējā bremsēt konkurentu dzīvi. Tas, kuru ASV nevar nobremzēt, apsteidz un pārspēj pašu bremsētāju. – red.piez.)

Visatklātāk par neierobežotu tirdzniecības brīvību Šelburns iestājas laikā (1782. – 1783.), kad bija premjerministrs. Kaut gan viņam labāk patika Anglijas politiku vadīt atrodoties aizkulisēs – esot Ost-Indijas kompānijas “slepenās komitejas” (“triju komiteja”) priekšsēdētājam, tomēr šajā brīdī, lai nostiprinātu jauno Anglijas politikas kursu, viņš bija spiests ņemt savās rokās oficiālo valsts vadību. Šelburna “brīvās tirdzniecības” politika gandrīz vai iznīcināja jauno republiku, bet Amerikas “tēvi dibinātāji” saprata kādas briesmas viņiem nes Britu “brīvā tirdzniecība”. Ja nebūtu debašu par federālismu un 1787.gadā pieņemtās ASV konstitūcijas, tad Šelburnam būtu izdevies Ziemeļameriku novest bankrotā un pēc tam kolonijas stāvoklī uzsūkt atpakaļ impērijas sastāvā.

Tā arī tobrīd šo problēmu neatrisinājis, Šelburns un Bentams pievērsās citai tās pašas cīņas vietai – Francijai. Septiņgadu karā (1756. – 1763.) Francija bija zaudējusi savu jūras varenību. Tagad Šelburns gatavojās to iznīcināt kā ekonomisku un militāru sāncensi. **Jakobīņu terors jau no paša sākuma bija Ost-Indijas kompānijas roku darbs, Forin Ofiss inspirēta afēra. Angļu vadībā ar franču rokām franču giljotinās sistemātiski tika iznīcināti franču zinātnieki – Francijas zinātne, arhīvi un zinātniskās skolas.** Radīto ekonomisko krīzi virzīja politiskais haoss un dumpis. **Šelburns sagatavoja destabilizāciju caur viņa radīto Bovudas radikālo rakstnieku klubu.** Kadrus Bovudai gatavoja **Bentams, Etjēns Dimons** Ženēvā un **Semjuels Romili** Anglijā. Bentams rakstīja runas, diplomātiskajā pastā tās pārsūtīja uz Parīzi, kur jakobīņu terora līderi **Marats, Dantons un Robespjērs** tās kvēli lasīja saviem lētticīgajiem klausītājiem. Britu muzeja arhīvos vēl arvien glabājas dokumenti par naudas summām, kuras jakobīņiem izmaksāja Ost-Indijas kompānija.

Bentamam notikumi Parīzē likās tik aizraujoši, ka 1791.gada 25.janvārī viņš uzrakstīja vēstuli nacionālās asamblejas loceklim **Dž.P.Garranam** un piedāvāja atbraukt uz Franciju un tur pats personiski vadīt cietumu sistēmu. Viņš pārsūtīja savu cietuma projektu “Panoptikums”. Viņš tik ļoti gribēja radīt tādu cietumu, ka piedāvājās tajā strādāt bez maksas.

“Panoptikuma” cietumu sistēma bija koncentrācijas nometnes shēma, kurā bija paredzēts izmantot vergu darbu. Viņa nodoms bija tvaika mašīnu vietā izmantot cilvēku spēkus. Viņa projektā noziedznieki, trūkcumcietēji un psihiski slimie kopā ar ģimenēm tika ievietoti ar spoguļu sistēmas palīdzību novērojamās – caurskatāmas kamerās. Visi darbagaldi saņēma enerģiju no vienota centra, kuru darbināja bērni šūpolēs un “vāveres riteņos”.

1785.gadā Bentams uzrakstīja eseju “Par pederastiju”, kurā aicināja atcelt visus homoseksuālisma, lesbisma, masturbācijas un zoofīlijas ierobežojumus un sodus par tā piekoptānu. Viņš prasīja atcelt sodus pederastijai, jo “tie esot iracionālu, reliģisku baiļu rezultāts”, kuru nostiprinot sabiedrības “iracionālā nevēlēšanās” nodoties baudām un it sevišķi vairīšanās no seksuālām baudām. **Kristīgā morāle tāpat kā jebkāda Dabisko Tiesību sistēmas izpausme Bentama “sāpju un baudu” pasaulē bija izskaužama.**

Ar jakobīņu terora palīdzību nolīcis uz ceļiem Franciju, Bentams finansēja vairākas “filozofu” pēctecības. Viņa protežē lokā bija **Džeims Mils, Džons Bourings, Džons Stjuarts Mils** (Džeimsa dēls), **Tomas Kārlails** un **Deivids Erkarts**.

Kārlails, Dž.S.Milla ciešā uzraudzībā, **sacerēja oficiālo Franču revolūcijas vēstures versiju**, kurā, protams, nav nekādu ārējās ietekmes pēdu – “pati tauta – ārējo spēku neietekmēta...” (*Nu taisni kā Levits savā opusā “Latvija ir uz naža asmens”. – red.piez.*)

Bourings ilgus gadus strādāja Bentama vadībā, bija arī Džuzepes Madzīnī līdzstrādnieks un **izmantodams savu sūtņa stāvokli Kantonā, organizēja otro Opija karu Ķīnā.**

Erkarts, jaunākais Bentama aģents, kā zināms **“izauklēja” Kārli Marksu.**

2. turpinājums

1850.gadā Viktorijas Londona bija tā laika pasaules lielākā koloniālā impērija ar lielāko iedzīvotāju skaitu un teritoriju. Tā aizņēma apmēram ceturto daļu no planētas teritorijas. Pasaulē tobrīd bija arī franču, spāņu un portugāļu pārvaldītās impērijas, bet XIX gs. vidū tās bija tikai Britu impērijas satelīti. Tobrīd tā bija “Jaunā Roma” Temzas krastos. **Romas politisko intrigu, laupīšanas karu, nesaskaņu perināšanas, mēslu, asiņu un netiklības pārmiesojums.**

Tajā laikā, lai pakļautu Eiropas karaļnamus, karaliene **Viktorija** ar princi **Albertu** nodarbojās ar jaunās **Saksenu – Koburgu – Gotu** paaudzes audzēšanu. Tomēr, lai arī cik stipra likās karaliene, savā būtībā Britānija nebija monarhija. **Britānija ir pēc venēciešu parauga būvēta oligarhija.** Laika posmā no 1830.g. līdz 1865.g. varenākais britu oligarhs ir lords **Palmerstons.**

Jeremijas Bentama skolnieks, trešais vikonts Henrijs Tempļs Palmerstons šo 35 gadu laikā ir gan premjerministrs, gan ārlietu sekretārs. Faktiskās varas piramīdas virsotnē Britānijā tobrīd vienpersoniski bija **Palmerstons** un tas nozīmēja, ka tieši viņš noteica valsts kursu – viņš **de-fakto bija Britānijas impērijas imperators.** Londonā viņu sauca par “Lordu Kupidonu(apaugļotāju)”, bet kontinentā par lordu “dedzinātāju”. Viņš mitinājās starp Big-Benu un Forin Ofiss, turpat, kur savos seansos pulcējās viņa Hell-Fire kluba sātanisti.

1850.gads - lords Palmerstons ir pielicis visus savus spēkus, lai Londonu padarītu par “Jaunās Romas” centru. Tā ir pasaules pakļaušana ar tiem pašiem līdzekļiem, ar kādiem angļu “venēcieši” pakļāva Indiju. **Tas ir paņēmiens, kurš katru valsti padara par angļu politikas marioneti, vasali un Britu impērijas upuri.**

Palmerstons darbojās atklāti. Viņš paziņoja: **“Jebkurā pasaules vietā brits var darīt visu, kas vien viņam ienāk prātā – aiz viņa ir karaliskās flotes atbalsts! Civis romānus sum – katrs brits ir jaunās Romas romietis!”**

(Atcerēsimies britu čuru peļķūtes pie pieminekļa Tēvzemei un Brīvībai Latvijas galvaspilsētā Rīgā. Tikai muļķim vai melim liekas, ka tur bija dzērāju niekošanās. Tā bija teritorijas iezīmēšana! – red.piez.)

Mazliet agrāk – Napoleona kara laikā angļi iekaroja lielāko daļu pasaules ārpus Eiropas. Jau pēc 1815.gada franči – vienalga, vai tie ir burboni, orleānisti vai bonapartisti, ir tikai paklausīgas marionetes Londonas rokās. Tomēr Eiropā bija palikušās trīs lielas, vēl Anglijai nepakļautas impērijas. Tās bija **Meterniha** Austro-Ungārija, Prūsijas karaliste un Krievijas impērija sākumā **Nikolaja I**, bet vēlāk reformatora **Aleksandra II** vadībā. **Visas trīs nepakļāvīgās valstis Palmerstons sauca par “despotiskām diktatūrām”.** Vairāk par visu Palmerstons neieredzēja Meternihu – Vīnes kongresa sistēmas ideologu un dibinātāju.

Lai valdītu pār visu pasauli, Anglijai – britu “venēciešu” oligarhijai vajadzēja sagraut Austrijas, Krievijas un Prūsijas savienību. Tālākais mērķis bija saskaldīt Otomaņu (turku) impēriju.

- **Sākot ar lorda Bairaona uzkurināto revolūciju Grieķijā (1820-tie gadi), pret katru iekarojamo valsti britu oligarhija vērsa savā vadībā turētu “nacionālās atbrīvošanas cīņu”.**

1846.gadā ar “brīvā tirgus” politikas izsludināšanu britu mārciņa sāka izlaupīt pasauli. Bet 1848.gada janvārī – lords Palmerstons ar jau **Nelsona** laikā izveidotās aģentūras palīdzību paceļ sacelšanos Sicīlijā. Tas bija Palmerstona revolūciju gads Eiropā, kurš satricināja visus tās karaļnamus. Karš Itālijā, Austro-Ungārijā pilsoņu karš, Parīzē cēla barikādes, bet Vācijai pārvēlās iedzīvotāju nemieri.

Vienīgais izņēmums tobrīd bija Krievijas impērija, bet Palmerstons tur plāno iejaukties ar sava stratēģiskā sabiedrotā **Napoleona III** palīdzību, kas viņam izdodas pēc trim gadiem, kad viņš organizē Krimas karu. Pēc tam Palmerstons ar **Džonu Stjuartu Millu**, piesaistot Ost-Indijas kompānijas resursus, organizē “Sipaju dumpi” Indijā. Šīs asinsizliešanas mērķis bija Lielās Mogulu impērijas sagrāve un tiešās Anglijas pārvaldes ieviešana Indijā. To pašu viņi grib Ķīnā un no 1842.gada Palmerstons ar Ost-Indijas kompānijas spēku veic “Opija karus” Ķīnā. Ar to Palmerstons panāk Ķīnas ostu atvēršanu Indijas Opija tirdzniecībai Ķīnā. “Venēciešu” oligarhija vienmēr visā pasaulē veicina alkohola, tabakas, prostitūcijas un **narkotiku tirdzniecību**, korupcijas izplatību un ar to saistīto netikumu dekriminalizāciju.

Drīz vien briti atbalstīja Napoleonu III viņa plānos radīt Meksikas impēriju un tās tronī iesēdināt **Hābsburgu** lielhercogu. Tas vēlāk tika saukts par “Maksimiliāna projektu”. Šī avantūra bija saistīta ar **Palmerstona plāniem sagraut toreiz esošo divu neatkarīgo valstu savienību**, kas veidoja britu impērijai pretoties spējīgu spēku. Tās bija Nikolaja I Krievijas un **Ābrama Linkolna** ASV. Lords Palmerstons kļūst par ASV pilsoņu kara demiurgu – šķelšanās ideologu. Kad pilsoņu karš Amerikā iet pilnā spēkā, Palmerstons izraisa pret Krievijas impēriju vērstu sacelšanos Polijā. Tas tika darīts ar nodomu Eiropā izraisīt karu pret Krieviju. Tomēr **toreiz vēl ar Krievijas kara flotes atbalstu pie Ņujorkas un Sanfrancisko**, ar to, ka **Roberts Edvards Lī** tika sagrauts pie Getisburgas, Palmerstons tikai par dažiem soļiem no uzvaras tika apturēts.

- Kā šīsniecīgās saliņas izvīrtušo oligarhu saujiņai izdodas sacelt nemieru, jukas un postu visā pasaulē?

Viņiem nebija tādu resursu un ražošanas (viņi dzīvoja aplaupot citas zemes), flote bija diezgan iespaidīga, bet iespējās pārvērtēta – tā bija ļoti jūtīga pret nopietniem apdraudējumiem, armija vispār bija (un vēl tagad ir) trešās šķiras apmērā un kvalitātēs. Bet **angļu oligarhi no “venēciešiem” mantoja sapratni, ka vislielākais spēks pasaulē ir Ideju spēks un, ja kāds var kontrolēt tautu kultūras dzīvi, tad viņš var kontrolēt arī šo tautu domāšanu un tad šo tautu politiķi un armijas paklausīgi izpildīs kontrolētāja gribu**. Tā rīkojās lords Palmerstons. Viņam bija Forin Ofiss, Houm Ofiss, Vaithola un Intelidžens serviss, bet lai izraisītu “Sipaju dumpi” Indijā, viņa aģenti hinduistiem iestāta, ka musulmaņu patronu gali (pa stobru lādētām šautenēm) nostiprināti ar govju taukiem (svētā dzīvnieka apgānīšana), bet musulmaņu karaspēka daļās izplata baumas, ka hinduisti nokož ar cūku taukiem aizvērtas patronas (nešķīsta dzīvnieka ēdāji ir nešķīsti Islama apgānītāji) un vienas valsts vienas armijas dažādu ticību karavīru starpā sākās asiņainas cīņas.

Kad viņam kādā no valstīm vajag izraisīt revolūciju, viņš to dara caur revolucionārās – postošas idejas izplatošu aģentu tīklu, kuru vada viņa emisāri **Džuzepe Madzīni, Napoleons III un Deivids Erkarts**. Viņus apvieno neierobežota, bērnišķīgi dabiska beziemesla un bezjūtīgi saldkaisla cietsirdība attiecībā pret upuriem un vienam pret otru. Viņu attiecībās varēja redzēt plēsoņu mazuļu rotaļas – kodienus un sitienus tāpat vien – lai trenētos – “ja neuzvarēšu, tad iegūšu pieredzi”.

Lorda Palmerstona laikā Anglija atbalstīja revolucionārās kustības visās valstīs izņemot pašu Angliju. **Britu slepenā dienesta galvenais revolucionārs bija Palmerstona aģents Džuzepe Madzīni.** Dženovā dzimušais Madzīni bija dedzīgs venēcieša P.Sarpi sekotājs. Madzīni tēvs kalpoja par ārstu princim Eduardam. Madzīni savu karjeru sāka kā karbonāriju (Napoleona lobiju) atzarojuma "aktīvist". 1831.gadā Madzīni nodibina sākotnēji slepeno organizāciju "**Jaunā Itālija**".

Madzīni pacēla lozungu "Dio e Populo" – "Tauta ir Dievs". Tas ātri kļuva par "erzac" – pseidoreliģiju. (*No šī "avota" vēlāk Latvijā tiek iesēta sēkla "tautas radītai reliģijai" – Dievturībai. – red.piez.*) Madzīni sludina, ka katrai etniskajai grupai, kuru var izdalīt kādu citu vidū, kādā valstī, teritorijā ("*baltu tautu*" *koncepts – red.piez.*) vai citā jurisdikcijā ir jātiek izdalītai, atdalītai un centralizētai savā diktatoriskā režīma valstī. "Katrai tautai savu valsti". **Vēlāk Madzīni ideoloģiskā bāze pārtapa fašistiskajā Itālijā un vēl tagad ir visu fašistu "evanģēlijs".** Tajā pašā laikā Madzīni kategoriski ieblīst pret Īrijas neatkarību, jo, lūk, vienīgā istā monarhija esot karalienes Viktorijas monarhija, "jo tā esot dziļi iesakņota tautā".

Madzīni Itālijai paredz 3. Romas lomu vēsturē tādā veidā, ka aiz pāvesta Romas, kurai jātiekot sagrautai, esot jānāk "tautas Romai" **un tautai Madzīni vadībā esot jārada sava "itāļu tautas reliģija", kas neatkarībā un opozīcijā pāvesta institūcijai ņemtu piemēru no anglikāņu baznīcas.** 1848.gada novembrī bruņotas "Jaunās Itālijas" bandas pāvestu Piju IX piespiež bēgt uz Neapoli. "Jaunā Itālija" izvērta represijas Romā, Ankonā un citās pilsētās, kur izlauzīja, dedzināja baznīcas un fiziski izrēķinājās ar mācītājiem. "Jaunās Itālijas" dumpinieku bandas vadība **Džuzepe Garibaldi.** Šo dumpi pārtrauca franču armija piespiežot bēgt kā Garibaldi, tā arī Madzīni. Palmerstons par to saka, ka "tas esot bijis labākais mēģinājums, kāds vien noticis Itālijā." Par kādu un kāpēc mēģinājumu runā Palmerstons, saprotam no tālākajiem notikumiem un tā, ka franču armiju vada otrs Palmerstona "zēns" Luī Napoleons III.

Madzīni uzrodas Londonā, fanātiska protestanta **lorda Šeftsberī** - Palmerstona svaiņa aizgādībā. Madzīni finansēšana notiek caur admirālītes jaunāko lordu un vienu no britu izlūkošanas vadītājiem **Džeimsu Stensferdu.** 1849.gadā Stensferds finansēja Madzīni "Romas republiku". Citi Madzīni finansētāji ir Stensferda sievastēvs **Viljams Henrijs Ešhersts** un II Opija kara izraisītājs – Forin Ofiss darbinieks **Džons Bourings,** kā arī **Džons Stjuarts Mills** no India - Haus. Ļoti tuvās attiecībās ar Madzīni ir fašisma slavinātājs, rakstnieks **Tomas Kārlails.** Kārlaila sieva vienlaikus ir arī Madzīni mīļākā – populāra parādība "Hell Fire" klubu vidē.

Palmerstona politika Itālijā bija vērsta uz stāvokļa destabilizāciju ar mērķi nepieļaut Austrijas nostiprināšanos. **Madzīni** loma Itālijā bija būt teroristam, postītājam un pasūtījuma politisko slepkavību organizētājam. Viņa **specializācija** – tas, ko viņš darīja, **bija savus lētticīgos sekotājus nolikt zem pretinieka lodēm.** Viņš pats vienmēr iziet sveikā ar veselu ādu. Viņš brīvi vizinās pa Eiropu ar viltotām pasēm. Reizēm viņš ir amerikānis, reizēm anglis, bet visbiežāk kā rabīns.

1830.-40.gados Madzīni sāka savu darbību Pjemontā, ziemeļos, un reizē arī abu Sicīliju karalistē dienvidos. 1848.gadā, tiklīdz austrieši bija atspiesti, tā Madzīni steidzās uz Milānu. Viens no viņa aģentiem - ģenerālis **Ramorīno,** atļāva austriešu ģenerālim **Radeckim** apiet no flanga pjemontiešus un uzvarēt kaujā pie Novaras. Ramorīno tika sodīts ar nāvi par nodevību, bet Pjemonta zaudēja **savu pirmo kauju "par Itālijas neatkarību".** Karalis atteicās no troņa, bet Madzīni mēģināja pacelt vēl vienu dumpi Dženovā pret Pjemontu. 1853.gadā Madzīni, lai nepieļautu Krievijas un Austrijas savienību Krimas karā, noorganizē pret austriešiem vērstu sacelšanos Milānā. Pēc dažiem gadiem, lai atkal destabilizētu Pjemontu viņš vēlreiz izraisa sacelšanos Dženovā. 1860.gadā viņš ierosināja Garibaldi karagājieni uz Sicīliju, bet pēc tam izraisa pilsoņu karu starp Garibaldiem un **Kabura** pjemontiešiem, līdz beidzot viņu, kā atmaskotu provokatoru, padzen no Neapoles.

Pēc tam Madzīni provocē Francijas un Austroungārijas karu. Francijā valda otrs Madzīni rokaspuisis Napoleons III, kuram Madzīni sarīko neveiksmīgu atentātu 1855.gadā. To mēģina izdarīt Madzīni aģents **Džovanni Pjanorī**, par ko Francijas tiesa Madzīni piesprieda nāvessodu. Šo atentātu finansē sēra Stensfilda organizētais **Tibaldi fonds**. 1858.gadā pret Napoleonu III notiek vēl viens demonstratīvs atentāts, kuru izpilda viens no redzamākajiem Madzīni virsniekiem – **Feliče Orsīni**. Ar to tagad pietiek, lai Napoleons III 1859.gadā sāktu karu pret Austroungāriju.

Madzīni “Jaunā Itālija”, būdama “dunča un indes” biedrība, kura savās dziesmās slavēja visas politiskās slepkavības kā “Bruta dunci Jūlijam”, patiesībā darīja visu, lai nepieļautu Itālijas apvienošanos un neatkarības iegūšanu. Kad tas tomēr notika, Madzīni tās vadībā iedabūja vairākus savus aģentus, tai skaitā arī Prefī un **Krispī**, kuri darīja visu, lai Itālija paliktu vāja un nabadzīga.

Kalpojot Britu impērijai, Madzīni darbība sniedzās tālu aiz Itālijas robežām. Līdzīgi kā Forin Ofiss un Admiralitāte arī viņš izplata un veido savu aģentu tīklu visā pieejamajā pasaulē. Beļģijas karalis Leopolds Saksen-Koburg-Gotskis žēlojās savai māsiņai karalienei Viktorijai: “Jums tur Londonā ir kaut kas līdzīgs zvērudārzam – visādi **Košuti, Madzīni, Legranži, Ledrju-Roleni** un citi, kurus periodiski palaiž uz kontinentu, lai te nebūtu ne mierīgas dzīves, ne attīstības.”

Un tiešām - 1854.gada 21.februārī visa šī publika – **Madzīni, Feliče Orsīni, Garibaldi, L.Košuts, Arnolds Ruge, Ledro-Rolens, Stenlijs Vorsels, Aleksandrs Hercens** un nākošais ASV prezidents – nodevējs **Džeims Bjūkenens** sapulcējās Amerikas konsula **Džordža Sandersa** mājā. Šajā sapulcē piedalījās arī **Pībodiju** naudas magnātu dzimtas pārstāvji no Bostonas. Madzīnī “zoodārzā” no katras etniskās grupas bija pa vienam “mērkaķītim”.

Un tā 1831.gadā, piesaistot jauno Dž.Garibaldi un Lui Napoleonu tika dibināta “**Jaunā Itālija**”.

Drīz vien “jaunpoļu” aktīvisti **Vorcels** un **Lelevels** dibināja “**Jauno Poliju**”.

Tālāk sekoja **Arnolda Runges**, kurš aktīvi publicēja “sarkanā republikāņa” – **Kārļa Marksa** rakstus, iedibinātā “**Jaunā Vācija**”, par kuru vienmēr pasmējās **Heinrihs Heine**. 1834.gadā Madzīni dibināja “**Jauno Eiropu**”, kurā ieplūda itāļi, vācieši, poļi un šveicieši. Šo dibinājumu Madzīni uzstādīja kā “svēto tautu savienību” – opozīciju – alternatīvu Meterniha Austro-Ungārijas “svētajai despotu savienībai”.

1835.gadā ar aktīvu Madzīni aģentu darbību radās “**Jaunā Šveice**”.

1835.gadā Madzīni “ielaiž ūdenī” “**Jauno Franciju**”. Tās “spīdekļis” tad bija **Ledro-Rolenss**, kurš vēlāk kļuva ar īslaicīgās “otrās republikas” (1848.g.) iekšlietu ministru.

Tāpat tika izveidota arī mafijas uzturētā “**Jaunā Korsika**”.

Gadsimta beigās radās arī “**Jaunā Argentīna**”, “**Jaunā Bolīvija**”, “**Jaunā Indija**”, “**Jaunā Krievija**”, “**Jaunā Somija**”, “**Jaunā Igaunija**”, “**Jaunā Latvija**”, “**Jaunā Armēnija**”, “**Jaunā Ēģipte**”, “**Jaunā Čehija**”, “**Jaunā Rumānija**”, “**Jaunā Ungārija**”, “**Jaunā Bulgārija**”, “**Jaunā Grieķija**” un “**Jaunie Osmaņi**”.

Madzīni sevišķi rūpējas par “Austrumslāvijas federācijas” veidošanu ar centru Belgradā un tādēļ pats personiski finansē “**Jauno Serbiju**”.

Pēc neilga laika 1919.gadā ar Madzīni skolnieka **Vudro Vilsona** piedalīšanos **Versaļā** notiek “**Miera konference**”, ar kura ieliek visu nākošo konfliktu pamatus. “**Amerikas grupa**” jau gatavo spēkus **Franklina Pīrsa** iedabūšanai prezidenta krēslā. Šī grupa, kura pārstāv verdzības uzturēšanas ideju, ir ASV demokrātiskās partijas radikālais spārns, kurš sevi sauc par “**Jauno Ameriku**”.

Vēlāk radās arī “**Jaunā Turcija**”, uz kuras sirdsapziņas ir Armēņu genocīds.

Tāpat radās arī “**Jaunā Izraēla**”, kura citos gadījumos sevi sauca par “**B'nai B'rit**”.

Madzīni priekšstatos dzīvnieciskā, bioloģiskā, aizvēsturiskā (*“Šķetīņina skola” – red.piez.*) sākotne Cilvēkā ir vadošā – galvenā. Viņam tauta nav valodas un kultūras vienība, **viņam tas ir tikai “asins un augsnes” diktāts**, kurš “kaņiem liek cīnīties ar suņiem”, vāciešiem pret frančiem – **etnosu konkurence ir viņa ideoloģiskās bāzes izejas punkts** un šo konkurenci var uzturēt ar vienas “jaunās etniskās vienības” pretnostatīšanu citai “jaunajai etniskajai vienībai”. Viņam “nacionāli” etniskais naids ir pašpietiekams pašvērtības objektīvais saturs. **Viņa darbība ir vērsta uz “nacionālā” etniskā naida uzturēšanu.**

Katra, Madzīnī aģentu savai etniskajai grupai izveidotā, “nacionālā” organizācija ved uz “nacionālo” pašnoteikšanos – “nacionālo pašapziņu”, ar kuru vēlāk attīsta agresīvu šovinismu. **Madzīni “jājamzirdziņš” ir teritoriālais imperatīvs, kurš prasa teritorijas robežu svētumu un sabotē ekonomiskās un kultūras attīstības likumības.** Katra etniskā vienība cenšas nomākt un pakļaut citas etniskās grupas, lai tikai nodrošinātu savu “etnisko labklājību”. Tā ir Madzīni pamatdoktrīna – etniskās tīrības un tīrīšanas ideja. To ļoti labi demonstrē ungāru 1848. – 1849.gada sacelšanās, kuru līderis **Lajošs Košuts** dedzīgi sludina brīvo tirdzniecību. Viņš ungāriem pieprasa vienādas tiesības ar austriešiem. Bet Habsburgu impērijā bija daudz citu etnisko minoritāšu – poļi, ukraiņi, vācieši, serbi, rumāņi, horvāti un citi, kuriem tāpat bija pašnoteikšanās un kultūras attīstības tiesības, bet Košuts viņa atkarotajās teritorijās aizliedza lietot slāvu un romāņu valodas.

Tāpēc viņš stājās asiņainās domstarpībās ar ilīriešu kustību **“Lielo Horvātiju”** un viņu līdera **Elačiča** bruņotajām vienībām. Košuts konfliktēja ar serbiem. Lietas būtība ir tajā, ka vienas un tās pašas teritorijas Madzīni vienmēr apsoltīja serbiem, ungāriem un horvātiem. Tā radās “Transilvānijas jautājums”, kad pretenzijas uz vienu un to pašu teritoriju tika pieteiktas kā no ungāru tā no “Jaunās Rumānijas” – **Dimitrija Golesku** – cita Madzīni aģenta puses. “Jaunā Rumānija” cēla savus Dakijas karalistes atjaunošanas plānus Romas imperatora Trajāna valdīšanas laika robežās. Tādā veidā “Jaunā Ungārija” un “Jaunā Rumānija” bija konfrontētas cīņā par vienu un to pašu teritoriju.

“Jaunā Polija” pieprasīja Polijas valsts atjaunošanu robežās no Baltijas līdz Melnajai jūrai un 1772. – 1775.gadu sadalīšanas atcelšanu. Tādā veidā viņu senie pretinieki “ukraiņi” paliek bez zemes un dzīves telpas. Viens no “Jaunās Polijas” ideologiem bija **Ādams Mickēvičs** – Madzīni aģents no 1849.gada kopš viņu abu kopīgās darbības “Romas republikā”. Mickēvičs sludināja “poļu upura” tēlu – to, ka poļi esot visvairāk cietusī tauta un tāpēc esot “Kristus citu tautu vidū”.

Madzīni ideoloģijā “tautas ciešanu un upura loma” ieņem īpašu vietu, jo tas vienmēr pieprasa atriebību un “atņemtā, nolaupītā, nodarīto zaudējumu” atlīdzināšanu.

Mickēviča sapnis ir apvienot visus rietumu un dienvidu slāvus cīņā pret “Ziemeļu tirānu”, “Ziemeļu barbaru” – Romānovu Krieviju. “Jaunpoļu” programma un teritoriālās pretenzijas jautājumā par Silēziju nonāca pretrunā ar “Jaunās Vācijas” pretenzijām uz šo apgabalu.

3. turpinājums

Tajā pašā laikā anarhists **Bakūņins** un ideologs **Hercens** ar barona **Džeimsa Rotšilda** finansiālo atbalstu Krievijā dibināja “Jauno Krieviju”. Pēc Krimas kara viņi sāka izdot žurnālus “Polārsvaigzne” un “Zvans”, kuri specializējās Krievijas valsts noslēpumu izplatīšanā (*kā Neo, Snoudens, Asandžš nav nekas jauns – “visi velniņi no tās pašas tabakdozītes” – un pilda vienu un to pašu dezinformācijas un destabilizācijas lomu. – red.piez.*)

Viņa acīmredzamo uzbrukumu mērķis bija Linkolna sabiedrotais Aleksandrs II. Hercens rakstīja Bakūņina panslāviskos sprediķus, kuros propagandēja Krievijas dominēšanu pār visām slāvu tautām – “no uguns un asiņu okeāna pacelsies Maskava un kļūs par visu

pasauli atbrīvojošas revolūcijas ceļa zvaigzni.” Ja Madzīni orientējās uz dunci un indi, tad Bakūņins un Hercens “vicināja zemnieku cirvi, ar kuru sagrautu vācu režīmu Pēterburgā”.

(Kā redzams, ne jau Staļina komunisti sapņoja par vispasaules revolūciju un Krieviju “kā ugunsuru, no kura aizdegsies visa pasaule”. Tā ir vecumvecā “venēciešu” ideja un vai vajag atgādināt, ka tāda “ugunsura un pasaules revolūcijas kurinātājs” Trockis – īstajā uzvārdā Bronšteins, bija kaislīgs “venēcietis” un nāvīgs Staļina pretinieks un, ka tieši Staļina darbība un cīņa pret Bronšteina, Bakūņina, Zinovjeva, Kameņeva sekotājiem nepieļāva tādu notikumu gaitu un, ka lielākā daļa gaudotāju “memoriālos” par Staļina represijām, ir “venēcieši” no šo līderu vadītajām grupām, un, ka viņu sekotāji, kuri lielā skaitā ieņēma posteņus visās PSRS valsts struktūrās, apkarojot Staļina domubiedrus, ar tiem pildīja cietumus un masu kapus. Tā ir vecumvecā “venēciešu” taktika – saduļķot udeņus, slēpties jēra ādā un savus grēkus uzkraut grēkāzim, ar ko paši sev iekārto divkārsu labumu.

Tā radās “nepamatoti represētie” Gulagos un “Staļina terora upuri” gan no vienas, gan no otras puses. (Padomju Savienībā līdz pat 1953.gadam, kad “venēcieši” noindēja Staļinu, notika asiņains karš starp “venēciešiem” un Krievijas patriotiem, kurā uzvarēja “venēcieši”, ko tagad katrs var izbaudīt uz savas ādas, kas ir “venēciešu” pasaules kārtība. – red.piez.)

Hercens aktīvi diskreditēja Aleksandru II, kurš veica reformas un modernizēja Krievijas rūpniecību, kas tik ļoti nepatika Anglijai. Viņš uzstājās par “zemnieciskās Krievijas” pastorālo dzīvi un, it kā būdams “rietumnieks” cīņā pret Aleksandru II, tajā pašā laikā aicināja uz “jauno Atillu” un, esot “par Krievijas dominēšanu”, tajā pašā laikā atbalstīja “jauno Poliju” tās 1863.gada dumpī. **Hercens provocēja visu cīņu pret visiem.**

Ziemeļamerikā Čārlstonā žīdu – vergturu dzimtas pārstāvis **Edvīns de Leons** 1845.gadā dibināja “dienvidnieku” “Jauno Ameriku”. Vēlāk “Jauno Ameriku” vadīja **Džordžs Sanders**, kurš vēlāk bija “Demokrātiskā apraksta” redaktors. “Jaunās Amerikas” mērķis bija ekspansija Meksikā un Karību baseinā, lai tur izplatītu vergturu pārvaldi. Vēlāk “dienvidnieku” “Jaunā Amerika” izveidoja plašu aģentūru Eiropā, ar kuru apkaroja “ziemeļnieku” darbību ASV.

Lajoša Kotuša vizītes laikā ASV 1851.-1852.g. atklājās, ka Madzīnī aģenti ir kā pie “dienvidniekiem”, tā arī pie “ziemeļniekiem”. Viņa braucienu pavadīja Madzīni “naudas maks” **Adriano Lemmi**, ar kura devīgo atbalstu Košuts aicināja ASV pievienoties Krimas karam, jo “Krievija esot visa ļaunuma un despotisma koks” **pat** (Madzīni vadītie) **notikumi Itālijā esot Krievijas roku darbs - “Krievija neļaujot dzīvot Eiropai un visur notiekot Krievijas ļaunuma impērijas iejaukšanās”** (kādi “viedi un mūsdienīgi” vārdi. – red.piez.).

Sevišķs “krievu mānijas” gadījums ir “īpatnējais” skotu augstmanis **Erkarts**. Erkartu darbā pieņēma par viņa dīvainībām jūsmojošais Bentams. Sākumā Erkarts piedalījās Lorda Bairona “grieķu” revolūcijā, bet vēlāk pieslēdzās Turcijas “Austrumu ekspresim”. Paliēkot britu vēstniecības Konstantinopolē darbinieks, viņš kāri pievērsās “austrumu dzīves” iespējām – Eiropā reklamēja “vīriešu turku pirtis”, bet pats sev iekārtoja visai prāvu harēmu. Tā laika Ottomaņu feodālisms bija viņam saprotamākā sabiedriskā kārtība, kas viņam ļāva vienlaikus to izmantot un arī sagraut.

Turcijā, pildot Palmerstona uzdevumu, viņš sprediķoja un attīstīja pret Krieviju virzītus pasākumus. No viņa vārdiem: “No Krievijas nākot visas pasaules ļaunums,” – Itālijas revolūcija arī esot Krievijas inspirēta un **pats Madzīni arī esot Krievijas aģents**. Savos stāstos Erkarts nonāca līdz “nopietniem” apgalvojumiem, **ka arī Palmerstons esot** viņa mīļākās – **grāfienes Līvenas savervēts Krievijas aģents**, kaut gan ir saprotams, ka grāfiene Līvena bija Palmerstona aģentūras kontaktpersona, caur kuru viņš vadīja savu aģentūru Krievijā. (Līvenu dzimtas saknes nāk no līvu nodevēja Kaupo, kurš savulaik pieslējās pāvesta varai un sekmēja Baltijas kristīšanu Romas gaumē. Līvenu īpašumi ir Mežotnē un Smiltēnē.

Līveni aktīvi piedalās visā, kas kādā veidā grauj Eiropas stabilitāti. Ar viņu dalību notika Francija sadalīšana un Beļģijas Karalistes izveidošana. – red.piez.)

Būdams “īsts” aristokrāts, Erkartis neatstāja bez uzmanības strādnieku šķiru. Čartistu nemieru laikā viņš uzpirka strādnieku līderus un iegalvoja, ka visas Anglijas strādnieku dzīves grūtības esot Krievijas inspirētas un organizētas. **Erkartis strādniekiem mācīja “dialektiku”**. Kļūstot parlamenta loceklis, Erkartis kontrolēja nedēļas izdevumu “Free Press” (kā redzam, tad “Tramps – Krievijas ieliktenis”, “Krievijas iejaukšanās”, “Krievijas naidīgās darbības” un “Trampu apkarojošā un Krievijas iejaukšanos atmaskojošā” “brīvā prese” ir “Erkarta scenārija” otrais izdevums plašākā – laikam atbilstošā mērogā. – red.piez.)

Tā kā **Palmerstons** labi saprata, ka vienmēr nāksies dzirdēt pārmetumus no torijiem un kaut kādas pieklājības normas ievērot gribošajiem, tad viņš **radīja savu - Erkarta vadītu kabatas opozīciju**. Erkarta idiotiskā uzvedība Palmerstona piekritēju acīs diskreditēja opozīciju un atraisīja rokas gadījumam, kad **varētu sākt** likvidēt visus Palmerstona pretiniekus, **bet strādnieki**, aizmirstot par savām reālajām problēmām, tika **pārslēgti uz** naidošanos ar Krieviju un **krievu aģentu meklēšanu** (“Skripaļu lieta” Breksita laikā. – red.piez.).

Patstāvīgais Erkarta publicētais autors bija **Kārlis Marks**. Marks bija bezgala uzticīgs Erkartam un vēlāk rakstīja, ka “neviens cits uz viņu nav atstājis tik lielu un spēcīgu iespaidu.” Sarunas ar Erkartu virzīja Marksa “Kapitāla” rakstīšanas darbu. **Par paša Marksa prāta analītiskajām spējām liecina uz Erkarta pienesto baumu pamata uzrakstītā “Lorda Palmerstona dzīve”, kurā viņš “pierāda”, ka Palmerstons ir Krievijas ietekmes aģents.(!)**

Vēlāk Erkartis to pašu teoriju par “**Otto fon Bismaku, kā Krievijas aģentu**” virzīja Prūsijā, strādājot ar **Lotāru Bjuheru**, kurš sākumā bija vācu strādnieku kustības līdera **F.Lasāla**, bet vēlāk paša Bismarka padomnieks, kur turpināja to pašu savstarpējās sanaidošanas līniju, kas beidzās ar 1. Pasaules karu Eiropā. Tādu pašu gājieni Erkarta aģenti pielietoja pret Krievijas cara ģimeni (cariene ir vāciete), kad Krievijā izplatīja baumas par “carienes un cara kalpošanu Prūsijai”. (*Daudzpakāpju darbība. Šaurākajā nozīmē tā “uzrāda” gan ienaidnieku, gan “atmasko” naidnieka aģentu, bet plašāk tā valsts vadību atdala no iedzīvotājiem, “papildina” šķiru cīņu, kuru vēlāk var izvērst līdz “dzimumu cīņai”, cīņai starp vecumu grupām – “tēvu-dēļu problēma”, iedzīvotāju sociālajiem slāņiem un profesionālās darbības virzieniem “modernajā partiju demokrātijā” un “pilsoniskās minoritāšu sabiedrības tiesību” visatļautības diktatūrai. – red. piez.)*

Vēlāk Erkartis organizēja Anglijas karaļnamam fantastiski izdevīgo (*cara zelts un dārglietas Anglijas bankā – red.piez.*) cara ģimenes “nošaušanu”, ko vēlāk pēc “armēņu genocīda” parauga uzkrāva Krievijas Marksistiem. Visur vienmēr viens un tas pats – ar savu aģentu rokām dara to, ko vēlāk uzkrāj citiem - bieži vien arī savu aģentu radītiem un manipulētiem. Tāds ir Erkartis, tāds ir Madzīni, tāds ir Bentams, tāds ir Palmerstons – tādi ir “venēcieši”...

Francijā, pēc tās pakļaušanas Anglijai, Anglija ieguva pietiekami spēcīgu sauszemes armiju, kuru nekavējoties pielietoja “Krimas karā”, bet izmantojot Erkarta un Madzīnī “literāro” aģentūru, izstrādāja “Franču pozitīvismu” – mizantropisko **Ogista Konta** un **Ernesta Renāna** filozofiju.

1840.gadā lords Palmerstons “palaida pīli” par to, ka visi žīdi ilgojoties atgriezties Palestīnā un tāpēc Anglija tur ievada savu karaspēku, bet trīs gadus vēlāk tika dibināta **B’nai-B’rit** vai “**Jaunā Izraēla**” – ideāls ierocis cīņai kā ar Krieviju tā ar ASV. “Jaunās Izraēlas” dzimšana bija saistīta ar “vajadzību” iejaukties un destabilizēt Ottomaņu impēriju Turcijā. Francija to darīja “aizstāvēt katoļu un pareizticīgo intereses” Turcijā, bet Anglijai tur nebija, ko “aizstāvēt” un viņi tur “ieraudzīja armēņu un žīdu” problēmu, jo Britānija esot visu žīdu

aizstāve. Tas atvēra vēl vienu “logu” pret Krieviju Polijā, jo tur tobrīd dzīvoja apmēram 50% visu žīdu.

No tā radās “modernais cionisms” (*pret kuru cīnījās Staļins – red.piez.*). To pamatoja angļu interešu lobētāji **Teodors Gercls** un **Mozus Hess** – tas pats, kurš pievērsa komunismam **Frīdihu Engelsu** un bija **Marksa** “vācu ideoloģijas” līdzautors. 1861.gadā Hess uzrakstīja **Mozu Mendelsonu** kritizējošu rakstu “Roma un Jeruzaleme” **tāpēc, ka Mendelsons apgalvoja, ka jūdaisms ir kultūra un reliģija, bet Hessam jūdaisms bija “asiņu un zemes” piederība Madzīni izpratnē.**

- **Tobrīd B'nai-B'rit darbības centrā bija ar tās rokām Palmerstona aģentu izraisītais pilsoņu karš un tā vēsture ASV. (Tomēr tas šobrīd iziet ārpus mūsu interešu loka.)**

B'nai-B'rit ir plaši pielietojams Britu izlūkošanas un diversiju operāciju ierocis. Pagājušā gadsimta beigās tas tika pielietots Turcijas Ottomaņu impērijas sagraušanai. Šo impēriju angļi nosauca par “Eiropas slimu Cilvēku”. Tā bija visai toleranta pret savām nacionālajām minoritātēm, no kurām patiesībā sastāvēja. Lai sagrautu šo impēriju, Madzīni tur sāka attīstīt savstarpējo naidu un nesaskaņas.

Ar “Jaunās Polijas” palīdzību uz Ādama Smita ideju bāzes Madzīni izveidoja “Jaunos Ottomaņus”. Viņu apmācība (*tāpat kā latviešu “atmodas bērnu” Zviedrijā – red.piez.*) notika Parīzē. 1876. Gadā viņi uz īsu laiku sagrāba varu Stambulā. Viņi atcēla moratoriju par ārējā parāda apmaksu, izsludināja brīvo tirdzniecību un **Turcijā ielaida angļu un franču bankierus.** Viņu varu drīz vien gāza, bet aģentūras tīkls palika un viņi atgriezās kā “Jaunturki”, kas galu galā sagrāva Turciju.

1908.gadā “Vienotības progresā komiteja”, vairāk pazīstama kā “jaunturku” grupa, veica militāru apvērsumu Turcijā un sagrāba varu Ottomaņu impērijā. Nonākuši pie varas, “jaunturki” izvērta visu neturku tautu apspiešanu un noveda pie Balkānu 1912.-1913.gada kara starp Turciju, Grieķiju, Bulgāriju un Serbiju. Tieši šie kari 1914.gadā nostrādāja kā nobriedušā 1. Pasaules kara palaišanas mehānisms, kurā Turcija apvienojās ar Vāciju. **Septiņu gadu laikā, kad valdīja “jaunturki”, Ottomaņu impērija beidza pastāvēt.** Angļu izlūšana manipulēja ar visām etniskajām grupām impērijā, kā ar “jaunturkiem”, tā ar viņu oponentiem.

- **“Jaunturki” nāca pie varas ar demokrātisko vērtību lozungiem, kas ātri vien tika nomainīti ar citiem - pantjurskisma lozungiem.**

Viņi aicināja uz vienotās “Tjurku Tēvzemes” radīšanu, kurā ietilptu visas Āzijas tjurku tautas. Tā kā puse no tām dzīvoja Krievijā, tad tas nozīmēja konfliktu ar Krieviju. Bet pats pantjurskisms neradās ne Turcijā nu ne “jaunturku” vidū. Pirmo reizi uz visu tjurku apvienošanu vienotā dzimtenē aicināja ungāru cionists **Arminus Vamberi**, kurš 1860.gados būdams sultāna padomnieks, strādāja Palmerstona Forin Ofiss uzdevumā. Vēl strādādams pie sultāna, Vamberi organizēja sultāna un “modernā cionisma” ideologa **Teodora Hercla** tikšanos, lai tādā veidā virzītu “Palestīnas jautājumu”.

Pēc tam “jaunturki” pacēla panislama valsts projektu. Tas bija projekts, ar kuru visu islāma pasauli apvienotu vienā “halifāta impērijā”. (*Tāpēc arī šodienas “Islāma valsts” nav nekas jauns un visā uzrāda tā paša “ražotāja” darbību. – red.piez.*) Arī šis projekts neizbēgami novestu pie kara ar Krieviju. Arī panislāms neradās Turcijā. Pirmo reizi to 1870.-jos formulēja un aprakstīja angļu aristokrāts **Vilfrēds Blants** – Anglijas bankas dibinātāju dzimtas atvase. **Blants augstā amatā kalpoja Sikret Servise un nodarbojās ar Krievijas iznīcināšanas projektiem.**

Tajā pat laikā, kad “jaunturki” cilāja pantjurkisma un panislāmisma projektus, Anglija tāpat atbalstīja antitjurku nacionālās opozīcijas Turcijā (*Latvijā “Saskaņa” un “Nacionālā apvienība” ir caur Polijas žīdiem virzīts angļu projekts. – red.piez.*). Tādā kārtā viņi atbalstīja arābu opozīciju. Ar to nodarbojās **“Arābijas Laurens”**, Serbu opozīciju vadīja cits viņu aģents **Setons Votsons**, albāņu šovinistus vadīja sieviete – **lēdija Danema**, bet bulgārus **Noels Bakstons**.

- **Katra no tām sludināja “atbrīvošanos no Ottomaņu jūga”, bet praksē visas virzīja uz savstarpējiem konfliktiem teritoriālos, kultūras un valodas dominantes jautājumos.**

Briti izveidoja īpašu projektu par “Lielo Armēniju” no Kaspijas līdz Vidusjūrai, ar kuru Armēnijai jāiegūst Krievijas, Turcijas un Irānas teritorijas, kas, protams, nevarēja notikt, jo to, pašu Angliju ieskaitot, neatbalstītu neviena valsts. Bet angļi iestāstīja armēņiem, ka viņi atbalsta šo projektu. Faktiski tās pašas teritorijas vienlaicīgi tika apsolītas arī kurdiem, kuriem briti lika priekšā “Lielās Kurdistānas” projektu. (*tagad poļi nēsājas ar “Lielās Polijas” no Baltijas līdz Melnajai jūrai taisīšanu. – red.piez.*) 1. Pasaules kara laikā, 1915.gadā kurdi iznīcināja 1 000 000 (*miljonu!*) armēņu. “Jaunturki” izmantoja kurds (kuri ticēja angļu atbalstam) pret armēņiem (kuri tāpat paļāvās uz angļu palīdzību). **Pēc tam briti šo pašu ieplāno genocīdu izmantoja pret Turciju tās diskreditācijai un starptautiskai izolācijai.**

“Jaunās Turcijas” dibinātājs un pamatlicējs bija B’nai-B’rit darbonis **Emanuēls Karaso**. Savu sākumā slepeno “Jaunturku” pulciņu viņš dibināja 1890.gados Salonikos, kas tobrīd bija Turcijas varā. Šo un citas tāda veida organizācijas veidoja un vadīja B’nai-B’rit nodaļas “Vispasaules izraeēlītu alianses” vadītājs **Emanuēls Veneciāno**. Karaso turpināja būt vadošos posteņos arī pēc “Jaunturku” nākšanas pie varas. Tad viņš vadīja Turcijas pretizlūkošanu Balkānos, bet 1. Pasaules kara laikā viņa pārziņā bija visi Turcijas pārtikas krājumi.

Un te pamācoša epizode!

Vienas no “Jaunturku” avīzēm “Jaunais Turks” redaktors bija ... krievu cionistu līderis **Vladimirs Žabotinskis (Zeejevs)**. 1. Pasaules kara laikā viņš bija Angļu armijas dienestā. **Jaunībā Žabotinskis auga un mācījās Itālijā**, kur viņš apguva vēlāk cionisma kustībā pielietotās Madzīnī idejas. Turcijā viņš ieradās tūlīt pēc “Jaunturku” nākšanas pie varas. Viņa vadīto avīzi finansēja **Krievijas cionistu federācija**, bet manipulēja B’nai-B’rit. Avīzes politisko līniju kontrolēja Nīderlandes karaļnama baņķieris **Jākovs Kanns**. Žabotinskis ir viens no visantiarābiskākās cionistiskās organizācijas “Irguna” pamatlicējiem. Šis piemērs parāda, ka **“venēcieši” nedarbojas tieši** – no viena centra un caur vienu kanālu, **bet iesaista plašu resursu loku, kas liek maldinoši domāt par to, kā patiesībā nav.**

Ar Karaso cieši sadarbojās bēdīgi slavenais **Aleksandrs Gelfands – Parvus**. Viņš savulaik 1905. gadā **kopā ar cara ģimenes iekšējo opozīciju** līdzfinansēja revolucionārus Krievijā. 1905.gada Pēterburgas padomē viņš sadarbojās ar **Levu Trocki – Bronšteinu**. Pēc šīs revolūcijas apspiešanas Parvus ieradās Turcijā, kur būdams citas “Jaunturku” avīzes “Turcijas dzimtene” ekonomiskās nodaļas vadītājs, sadarbojās ar Karaso – bija Karaso graudu tirdzniecības biznesa partneris, ar ko kļuva ievērojami bagātāks. Balkānu kara laikā viņš ar ieročiem apgādāja turku armiju. Angļu ietekmi Turcijā vislielākajā mērā sekmēja arī (*B’nai-B’rit Eiropas nodaļas vadītājs. – red.piez.*) francūzis **Arnolds Kremjē**. Kremjē bija viens no “Jaunās Francijas” vadītājiem, kurš savulaik bija palīdzējis nākt pie varas citam britu ieliktenim Napoleonam III.

To visu labi apraksta arī 1. Pasaules kara laiku angļu izlūkošanas virsnieks **Džons Bjūkens**, kurš Karaso darbību cieši saista ar **Orbi Herbertu**. Šis Orbī Herberts ir viens no

visietekmīgākajiem Anglijas aristokrātisko dzimtu pārstāvjiem. Viņa vectēvs patronēja pašu Džuzepi Madzīni. Arābijas Laurens ir liecinājis, ka šis Herberts ir kontrolējis visus “Jaunturkus”. Arī ASV valsts departaments XX gs. sākumā piedalījās notikumos Turcijā. Tur secīgi nomainījās trīs B'nai-B'rit darbinieki – sūtņi Turcijā - **Oskars Strauss, Ābrahams Elkins un Henrijs Morgentau**. Visi trīs cītīgi sadarbojās ar **Simonu Volfu**.

B'nai-B'rit Eiropas nodaļas aģentūras darbība izrādīja vispostošāko ietekmi uz Eiropas XX gs. sabiedrisko dzīvi. Hābsburgu impērijas norieta laikā B'nai-B'rit Vīnes filiāles vadošais aģentiem bija psihoanalīzes pamatlicējs **Zigmunds Freids**. Vēlāk tieši viņiem Freids izteica vislielāko **pateicību par palīdzību psihoanalīzes koncepcijas izstrādāšanā**.

Sapūdejošo “seksuālo revolūciju” Eiropas sabiedriskajā dzīvē ievadošais Zigmunds Freids izteica lielu pateicību diviem citiem B'nai-B'rit “audzēkņiem” – **Čārlzam Darvinam un Hermanim Helmholtam**. Abi viņa skolotāji bija pārliecināti, ka cīņa par izdzīvošanu ir augstākā dzīves jēga. Abi Cilvēkā redzēja tikai bioloģisku būtņi un noliedza jebkādu Ideālās pasaules līdzdalību Cilvēka dzīvē, viņa un Kultūras attīstībā. **Aklo bioloģisko spēku mehānisko darbību Freids pārnesa uz Cilvēka prāta un dvēseles dzīvi**.

Garīgo dzīvi, tieksmi pēc morālās pilnveidošanās, jebkuru radošo darbību Freids noved līdz “sociāli pieņemamām seksuālo impulsu izpausmēm”. Viņš “pierāda”, ka “visus kultūras un mākslas dižgarus virza homoseksuāli impulsi”. Freids “mācīja”, ka “visi cilvēki savā būtībā esot biseksuāli”, tāpēc “homoseksuālisms esot normāls” “neapzinātā izpausmes veids”. Tajā – “**neapzinātā**” esamībā un izpausmē viņu visādi atbalstīja **Kolektīvās apziņas noliedzējs Jungs, kurš no šīs puses palīdzēja Freidam viņa seksuāli perversajā propagandā un Cilvēka novešanā līdz dzīvniekam**. No pašpasludinātās “biseksualitātes normālības” Freids “izdarīja secinājumu”, ka visi dižgari esot “vispusīgākie homoseksuālisma iemiesojumi”.

Par pierādījumiem Freids nerūpējās. **Viņš daudzkārt izteicās, ka psihoanalīze nav zinātne – psihoanalīze esot reliģija un tāpēc esot akli jātic visam viņa teiktajam**.

Sapludinot Freida “mācību” ar Marksismu, Freida sekotāji radīja tā saucamo “**Frankfurtes skolu**”. Šī “skola” radīja **Ērihu Frommu**, “seksuālās revolūcijas” otrā viņa “tēvu” **Herbertu Markūzi un Teodou Adorno**, kuri vēlāk aktīvi piedalās **biheiviorisma** veidošanā. Interesanti, ka Frankfurtes skolas pamatlicējs bija **Džerģs Lukačš** no Ungārijas. Šis **Lukačš nodarbojās ar sātānisku ideoloģiju konstruēšanu**. Viņš sludināja, ka, lai manipulētu ar Cilvēkiem, viņiem jāiedveš doma par Dieva neesamību. **Viņš sludināja Baal-Šemas kulta kabalistiku un kristīgās ķeceru mācības, lai vēlāk tās iemontētu Marksismā un tā saķēzītu viņa sekotāju darbību**. Lūkačš no ķecerības, reformācijas un sektantisma – antipapisma disidentūras radīja to, ko sauc par ateismu.

Pēc 2. Pasaules kara tieši Frankfurtes skola nodrošināja Freidam viņa “mācības” izplatīšanu ASV. **Frankfurtisti “paskaidroja”, ka visiem esot jāatbrīvojas no “neirotizējošā autoritārisma” spiediena un jāiedziļinās – jāļaujas “veselīgai egoistiskai” dzīves baudīšanai**. Tā kā Nezūdošās vērtības tika pasludinātas par “autoritārām”, bet ģimene vispār par anahronismu, tad tieši frankfurtistu idejas kļuva par vispiemērotāko bāzi etniski modulētām “**jaunās paaudzes un laika**” dumpības – pārmaiņu – **reformu ideoloģijām**.

Blakus Frankfurtes skolai strādāja Erkarts un viņa “Hell Fire” klubos dzimušā fašisma pamatlicēji, kuri visā Eiropā attīstīja “autoritāro fašismu”, kuru pavērsa pret vienīgo “venēciešu” neiekaroto teritoriju – Staļina PSRS.

Frankfurtes skolas “kroņa numurs” ir visās viņu idejās esošais pesimisms – Cilvēces Garīgās un Kultūras dabiskās attīstības noliegums, strupceļa propaganda, ko tā vēlāk “**atrisina**” ar **demogrāfiskās bremsēšanas** (Maltusiānisms), **transhumānisma filozofijas un prakses virzīšanu**, kas iet roku rokā ar “**islaicīgā ražojuma – vienreiz lietojamā cilvēka**” ekonomikas doktrīnu.

- **Transhumānisms un “īslaicīgi” lietojamais ir divas vienas monētas puses – “nav jābūt tam, kas biji – to var brīvi mainīt”.**
- **Genderisms ir viens no transhumānisma pielietojumiem dzimumu jomā – Frankfurtes skolas produkts.**

No tālākās Ideālas daļas vadītās pasaules attīstības nolieguma un demogrāfiskās bremzēšanas viņi pāriet pie Cilvēcesniecības un neizbēgamās katastrofas – “pasaules gala” sludināšanas. Tā ir pēkšņā “sasalšanā”, “reptiloīdu uzbrukumā”, “melnajā caurumā”, “naidīgajā Nibriro planētā” un citās “briesmās”. Katastrofa ir iekļauta visās filmās, vēstījumos, starpvalstu politikā un ekonomiskajā dzīvē – **Cilvēce ir pakļauta katastrofas klātbūtnes diktatūrai**. Vienubrīd tā bija “ozona slāņa caurumu” (*freona nomaiņas afēra, kas atnesa “venēciešu” Djuponu, Šifu un Morganu dzimtām pasakainu peļņu. Djuponiem milzīgu peļņu atnesa arī azbesta afēra. – red.piez.*) **tagad tā ir “sasilšanas” diktatūra**, bet rezervē tiek turēti arī “jaunais leduslaikmets” un Jeloustonas supervulkāna draudi, kuru novēršanai būs “jāapievieno planētas ekonomiskie, zinātniskie un politiskie resursi”. **Katram Cilvēkam tagad ir jājūtas kā tuvumā vienmēr esošās katastrofas upurim.**

Viņu plānojumā katram ir jājūtas vientuļam un pamestam, neaizsargātam, bioloģiskam vājas un ievainojamas, visādi lolojamas un apmīļojamas miesas objektam uz šīs bada, plūdu un ugunsgrēku, vulkānu izvirdumu un kosmisko briesmu apdraudētās planētas mūžīgajā konkurences cīņā par baudu un vajadzību apmierinājumu ar sev līdzīgām miesīgām būtnēm. **Neaizsargātam bezjēdzīgās cīņas ar aklu nepārvaramu dabas spēku** (*pseudoreklāma vilciena vagonā – “pamācība” ar pretēju psiholoģisku raksturu, kādu tagad ir daudz - reālistiskas ainas attēlošana noņem “tabu” no situācijas – pieļauj tādas situācijas esamību. – red.piez.*) upurim, kurā vienīgais atbalsta punkts un kārtības ieviesējs ir šamaņa balss no televīzijas ekrāna – ne tāpēc, ka šamanis Cilvēku vada caur viņam pašam zināmo pasauli, bet tāpēc, ka upuris zina tikai to, ko viņam saka šamanis, **tāpēc, ka šamaņa priekšā neaizsargātais upuris akli tic šamanim**, kurš viņam saka, ka “šamanis ir vienīgais patvērumš šajā Dieva pamestajā un ienaidnieku apsēstajā pasaulē”, kurā bez redzamās, taustāmas, baudāmas un ēdamās matērijas nekā cita nav.

Viņu veidotajā pasaulē katra Cilvēka darbība izriet no ieprogrammētas “vajadzības” pretoties korumpētās varas, konkurējošu partiju, apdraudējumu spiedienam un būt vienmēr modrā opozīcijā autoritārisma. Nēģeri pretojas balto spiedienam, feministes vīriešu “seksismam”, bērni atbrīvojas no vecāku uzmanības, ASV no “Krievijas iejaukšanās”, Krievija no NATO, bet Latvijā un Ģeļropā no Krievijas “enerģētiskās atkarības”. Katrs, tā vietā, lai **dzīvotu savu dzīvi, ir tikai manipulēto ietekmju reakcijās**. “Venēciešu” pasaulē katram ir tikai viņa aizgaldiņš lielajā goju lopu kūtī, kuru pārrauga tam “venēciešu” nolīgti lopkopji.

- **Tā vietā, lai patstāvīgi dzīvotu savu dzīvi, katrs cīnās ar šo dzīvi apdraudošo “venēciešu” manipulēto “pretinieku”.**
- **Divi meļi publiski strīdas, lai radītu iespaidu, ka trešā – patiesības nav.**
- Vai “venēciešus” var “pasūtīt atpakaļ pie viņu ēzeļausainā velna” un, zinot viņu manipulācijas, tās “izslēgt” – neļauties viņu ietekmēm?

4. turpinājums

To var izdarīt, bet tad mums no savas apziņas ir jāizravē tur “venēciešu” iesētās indīgās usnes. Tāpēc atgriezīsimies pie “Jaunās Krievijas”, “Jaunās Vācijas” un “Jaunās

Igaunijas” laikā, kad radās tas, ko tagad apdzied par “nacionālās apziņas atmodas” nesējiem – “Jaunlatviešiem”.

Tagad varam skatīt, kā **Madzīni iekustinātā aģentūra darbojās Baltijā**, kā šī zeme pārtapa par to, ko sauc par “Latviju”, bet vārds “latvietis” no piederības zemnieku kārtai apzīmējuma kļuva par zīmi etniskai piederībai, tātad “zemnieku” apdzīvotā teritorija kļuva par “zemnieku tautas zemi” (*kā no tā, “kas nav”, taisīja to, “kas tas nekad nebūs” – kā tiem, kas savā dabā ir savrūpi vienpatņi, iestāstīja, ka nu tie būs vienpatņu tauta - kā tie, kas nezin kā kopā būt, darīs to, ko dara kopā esošie – red.piez.*), par visu to, kas te Levita vārdiem sakot noticis “pēc pašas tautas brīvas un no ārienes neietekmētas gribas” – nu, kaut kā tā – apmēram uz to pusi jau ir, bet pie Levita un viņa superizcilā (*jā, jā – es neironizēju –tur ir tādas rindas, kuru īsto nozīmi viņš, es tā domāju, pats nemaz tā īsti neapzinās*) rakstiņa “Latvija ir uz naža asmens” es vēl atgriezīšos un tāpat vēl reiz mums pakalpos arī pāvesta atbrauciens Šaizemē – Livonijā – Baltu zemēs.

Un tā, kā mums vēsta mācību grāmatas (*mēs tām ticam – mums tām ir jātic – pienākums sauc*), “vikipēdijas” ziņas un citi publiski pieejami (*nekādas mistikas un slepenu eņģeļu balsu un atklāsmju*) avoti, tad **šaižemei visa tās tagadējā dzīve, uzskati, ideāli un tieksmes – “Tautiskā gara, dvēseles un kultūras” dzīve sākusies Tērbatā**, kur ciešos sakaros ar Madzīnī “zoodārza” “Jauno Somiju”, “Jauno Vāciju” un “Jauno Krieviju” darbojās **Gustava Suita** vadītā **“Jaunās Igaunijas” literātu grupa**. Gustavs Suits tobrīd bija Tērbatas augstskolas profesors un dzejnieks – **Igauniskuma radišanas virzītājs**. Viņa vadībā ar lozungu “Vairāk Eiropas kultūras! Paliksim igauņi, bet kļūsim eiropieši!” darbojās rakstnieki, kritiķi un valodnieki **Vilhelms Gruntāls – Ridals, Frīderbergs Tuglas, Tamsāre, Johaness Ārvīks**.

Tātad pirms tam vācu muižniecības, Krievijas impērijas sastāvā pārvaldītais somu-ugru zemnieku kopums “nedzīvoja Eiropā” (*tāda, kā šodien nemitīgi kladzināta doma – red.piez.*), tātad “vāci nebija eiropieši” un “krievi nebija eiropieši”, - no tiem esot jāatbrīvojas, bet jāapvienojas ar kādiem citiem, kas “esot īstie eiropieši”.

(Ielūkojoties procesā, var redzēt, ka notiek sekojošais.

*Ir divi atšķirīgi impērijas uzbūves un dzīves veidi. Pirmais ir “centrālo zemju” psihotipa impēriju uzbūves princips, kurā impērijas centrālā (parasti lielākā un spēcīgākā etnosa) pamatdaļa ap sevi pulcē pievienotās (parasti mazākās un vājākās) daļas, kuras tā **uz līdztiesības pamatiem integrē savstarpējā derīguma sistēmā**. Kultūras līmeņu atšķirību gadījumā, centrālā daļa no pievienotajām daļām pārņem labāko, ko vēlāk izplata visā savā teritorijā, vai arī, dodot tām trūkstošo, paceļ kulturāli zemāk esošās daļas līdz savam līmenim. (Krievijas impērijas gadījumā, pareizticīgo baznīcas izraisītās stagnācijas dēļ, stagnēja visas impērijas tautu attīstības process.)*

*Tāda impērija veido vienotu sadarbības organismu, kurā katrai daļai, atbilstoši tās savdabībai, ir tās vieta kopīgajā derīgumā. Tāda (centralizācijas derīgumā un sadarbībā) struktūra **mazākajām daļām sniedz tām trūkstošo** (arī drošību, stabilitāti), **ko tās savu ierobežoto resursu dēļ nevar iegūt savā vidē, bet centrālā – spēcīgākā daļa saņem tai vajadzīgo - savdabību paplašinošo un ātri mainīgo**. Tāda sistēma ir vistuvāk dabiskajiem attīstības likumiem, kuros galvenā loma ir kvalitātei nevis ātrumam un iekšējajai dzīvei – saskaņai un sadarbībai daļu savdabību robežās.*

Tāda impērija darba dalīšanas principu izmanto savstarpējai ieinteresētībai savienības uzturēšanā. Tāda impērija diktatūru pielieto atsevišķo daļu atšķirību dēļ radīto nesaskaņu slāpēšanai – kas dod to saskaņotas darbības stabilitāti. Tāda impērija fizioloģiski anatomisko orgānu sadarbību dzīvas būtnes organismā paceļ sociāli ekonomisko procesu līmenī.

- *Tas, kas ir pareizi katram dzīvam organismam, pēc analogijas likuma ir pareizi organismu apvienībai.*

Tā to māca Ideālisms – viss nāk no viena izcelsmes Avota – to māca arī Platons, Pītagors un Druīdu – Baltu Kultūras pamati, izcelsme un Zinātne.

Tai pretējā – piekrastes (“jūras”) psihotipa veidotā impērija ir tāda centra un perifērijas attiecību struktūra, kurā manipulatīvais centrs kolonizē un izlaupa sev pakļauto perifērisko daļu – spēcīgākā daļa pārējās vampirizē un nostāda nepārtrauktā cīņā vienu pret otru, kas tām neļauj atrast vienotības kopsaucēju – katru atstāj vienu ar savām problēmām naidīgu kaimiņu ielenkumā. Tas centram ļauj manipulēt ar daļām un tās savtīgi pārvaldīt.

Katras daļas destabilizācijai un kontrolei – iedzīvotāju vienotības graušanai tajās ievieš “demokrātisko daudzpartiju sistēmu”. Kur ir tāda daudzpartijainība un tās aizstāvji, tur ir “venēcieši”, bet tādas sistēmas aizstāvji ir “venēciešu” izpalīgi vai prātā mazspējīgi “venēciešu” smadzeņu skalošanas upuri.

“Venēciešu” – Palmerstona – Madzīni darbības loģika vērsta uz to, lai sagrautu “centrālo zemju” impēriju struktūru un to daļu dzīvi pārorientētu uz cīņu nebeidzamas savstarpējas konkurences attiecībās. Tāpēc vienotais sadarbīgais organisms jāsadala “suverēnās” daļās un pēc tam tās jāsavieto jaunā – savstarpējas konkurences un “ierobežotas suverenitātes” struktūrā, kurā “suverenitātes ierobežojums” – suverenitātes laupīšana kalpo tam, lai spēcīgākais izlaupītu vājāko.

Organismā iekļuvušais parazīts panāk to, ka šī organisma orgāni karo cits ar citu un šajā cīņā novājinātos brīvi vampirizē parazīts. Tādā impērijā diktatūra tiek pielietota tam, lai pakļautās daļas noturētu vampirizēšanai derīgā stāvoklī un nelīdztiesībā, atpalcībā no centra. Caur to centrs veic kolonizāciju un parazitēšanu uz savu izlaupāmo - pievienoto daļu resursiem.

Pie pirmā impēriju uzbūves principa pieder Angļu apkarotā Prūsija, Austro-Ungārija un Krievija, bet otrs ir Anglijas realizētais impēriskais dzīvesveids un citu kolonizējošo valstu attiecības ar kolonijām. – red.piez.)

*Mūs vairāk interesē mūsu zeme, tāpēc neanalizēsim visu “īgauniskuma” taisīšanu, bet bez tā, ja gribam saprast “latviskuma” taisīšanu, arī gluži iztikt nevaram. Tāpēc aprobežosimies ar viena “īgauniskuma” taisītāja Ārvika apskati. “Jaunigauņu” Ārvikam pieder šolaiku “valodnieku” Latvijā tik populārais apgalvojums, ka “bijība pret vēsturiski mantoto valodu esot kaitīga valodas attīstībai un, ka pirmajā vietā esot liekama valodas attīstība” (Indruviskā “valodas dzīve” – red.piez.). Ārvikam ir “Napoleona apmēra” mērķi. **Viņš grib padarīt igauņu valodu par pasaulē vienīgo valodu, kurā sarunātos visas pasaules tautas (tātad arī leišiem un latviešiem tiktu atņemtas viņu valodas – “tev nebūs runāt savā bauru valodā manā priekšā” – tā kā kaut kur no vācu barona mutes dzirdēti vārdi... tikai noklausīti un kalpa bijībā zemapziņā ierakstīti, vai arī igauņi grib vācieti aizstāt un par kungu palikt, vai arī labi pārstāsta sava angļu kunga vārdus... - red.piez.).** Noliekot savu valodu citam par viņam runājamo, tiek liegta blakus Kultūras dzīve un tātad notiek paverdzināšana.*

Visa tā Ārvika koķetērija ar “kultūras valodu” un “kopīgu valodu visām kultūras tautām” ir tikai citos vārdos izteikta Bentama – Palmerstona – Madzīni ideja par “vienu impēriju, kurā visi “bezvalodīgie” savstarpējā cīņā kalpo vienam Leviafānam”.

- **Tieksme, jaun-konstuējot un izceļot savu, nomākt citus, ir visu tādu “jaun-tautiešu un jaun-kultūristu” kopīgā pazīme.**

Tā tas notika toreiz, tā tas notiek vēl šobaltdien “Latvijā”, Ukrainā un visur, kur vien ienāk un darbojas “venēciešu” pār pasauli izplestā un tagad tur valdošā hegmona – “augstākās nācijas” dominēšanas ideoloģija.

Šo tagad mitoloģizēto cīņu iekšējo saturu labi raksturo divi citi igauņu “valodniecības giganta” darbi. Viens ir jaunvārdu radīšana, kurā, izmantojot “mistiskās skaņu simbolikas zināšanas”, viņš radīja vārdus pēc skaņu konstruēšanas metodes. Tā, piemēram, lai izteiktu jēdzienu **noziegums**, viņš konstruēja jaunvārdu “roim”, ar ko iziet uz viņam nīsto vācu (*no kā it kā grib atbrīvoties*) vārdu “räuber” – laupītājs un, tāpat radot citus “igaunismus”, viņš tajos ir ielicis paša “apkarotos” rusicismus un ģermānismus. Tātad, faktiski **“paliekot, kas esam, sakām, ka esam citi.”**

- **“Jaun-konstrukcija” ir maldinoša un dekonstruktīva ilūzija.**

Otrais Ārvika meistaradarbs bija metodika, ar kuru viņš “cīnījās par valodas kultūras celšanu”. Tā, savā izdevniecībā Ārviks izdeva “pasaules literatūras darbu tulkojumus”, kuriem esot bijis liels pedagoģisks efekts. **Viņš laidis klajā** noveļu un stāstu **krājumu ar kopējo nosaukumu “Briesmu un šausmu stāsti”** (*nu nekāda sakara ar “Hell Fire” klubu dzīvi un mūsdienu vampīru, zombiju un spoku stāstu bumu. – red.piez.*) **ikvienam pieejamā brošētā izdevumā, kuri, pēc viņa domubiedru vērtējuma**, “ātri kļuva par ikvienam pieejamu un visos tautas slāņos iemīļotu, plaši izplatītu lasāmvielu, **pozitīvi ietekmēja lasītāju gaumi un cēla vispārējo literārās izglītības līmeni**” – kā to raksta autoritatīvi Latvijas “kultūras darbinieki”.

Savu mūžu nobeidzot, Ārviks atstājis novēlējumu: “lai mēs visi kopīgi cīnītos pret austrumu ietekmēm,” – labs kopsaucējs un visu darbu pamatmotīvs – kā tagad teiktu – “motivācija”. **Tad nav jautājuma par to, kas ir motivētājs un kam, uz ko un kā labā tāda motivācija kalpo.**

Ārviks domā, ka var “pacelt valodu līdz citu tautu līmenim”, bet nesaprot to, ka “valodas celšanās” notiek līdz ar runātāju Ideālu, vajadzību, interešu un spēju pacelšanos. **Viņam tas ir dažu darbinieku mehānisks jaunvārdu radīšanas process** – no tautas dzīves un interešu virzības atrauta nodarbe. Ārvikam valoda ir “darbarīks” – “vispirms darbarīks – pēc tam darbs”. Ārvikam “valoda rada tautu” (*pēc Madzīnī metodikas valoda ir “asinīm un zemei piederības” zīme – red.piez.*), bet ne tas, ka tautas dvēsele rada sev atbilstošu valodu. (*Materiālistiem “eksistences apstākļi nosaka apziņas kvalitāti”, bet Ideālistiem “apziņa veido un pieņem atbilstošus dzīves apstākļus” – “kāda apziņa – tāda dzīve” un “kāda tauta – tāda valdība” – katrs veido dzīvi, kuru pats dzīvo. – red.piez.*)

- **Ārviks paplašina plaису strap Ideālo un materiālo.**
- **Tā ir senā “venēciešu” pieņemtā Aristotelisma doktrīna.**

Ārviks ir jezuītiskās izglītības upuris. (*Neaizmirsīsim, ka “venēcieši” savulaik iekaroja un pakļāva arī jezuītismu pasaulē laidošo Vatikānu. – red.piez.*) Jezuītiskā izglītība, runājot par “Viendievīgā radītāja” esamību, tajā pašā laikā “radītāja” darbu apskata Aristoteliskā atdalītībā no radītāja esamības. Viņi, apskatot Esošo, pie tā nenonāk no Cēloņa-Idejas, bet sāk to apskatīt no atsevišķām Esošā formām. Tas viņiem, “nenoliedzot” Radītāju, **ļauj ignorēt Radītāja dabu** (*katrā izpausmes vidē radošais cēlonis rada atšķirīgas, šai videi raksturīgas sekas*) un **tam piedēvēt radījuma īpašības** – mainīt vietām Radītāju un radījumu – Cēloni un sekas – paziņot, ka sekas ir līdzvērtīgas Cēlonim. Līdz ar to, **sadalot Radītāju tā radījuma fragmentos**, viņi iegūst iespēju **no tiem tālāk jaunkonstruēt sev vajadzīgo “Radītāja seju”.**

Jeziūtiskā izglītības sistēma deva iespēju rasties materiālistiskajam pasaules uzskatam, “apgaismībai” un **ir akadēmiskās zinātniskās metodes pamatā**, tāpēc šodien katrs no jeziūtisma valgiem bēgošais, izvairās būt “akadēmiskajai zinātnei” pieskaitāms. **Jeziūtisms**, slēpti atsakoties – izlaižot – **neatklājot fenomenālās pasaules formu rašanās likumību un mehānismu darbību, sev atstāj iespēju konstruēt citas, atšķirīgas no Radītāja ieplānotās, realitātes iztēlošanu.**

Visas mūsu kā augstākās, tā arī tautas izglītības strupceļš, kolaps un destrukcija ir iespējama tikai tāpēc, ka tā sevī ir uzņēmusi šo jeziūtisko pasaules skatījuma modeli, kurā Radītājs tiek skatīts tā atspoguļojumā atspoguļojuma zibšņu fragmentos, tā vietā, **lai pievērstos Vienotā Avota uzlūkojumam, To redzētu** Visu visā apvienojošajā Vienotībā – tajā secībā, kādā TAS mums atklājas.

- **Secības izkropļojumi noved pie patvaļīgām seku kompilācijām – himērām – un Atgriešanās Ceļa – Evolūcijas virziena zuduma “zinātniskajiem – konceptuālajiem maldiem” – Gejropā vērojamā Kultūras pagrimuma.**

Jeziūtisma mantiniece - Latvijas Universitāte, producējot akadēmiski “sagatavotos” absolventus, paātrina šīs civilizācijas pagrimumu jeziūtiskajos maldos tās attālināšanās ceļā no Īstenības uzturētās realitātes un ievēd to aizvien dziļākā pseidorealitātes ilūzijā.

Un tā, kā par igaunismu, tā arī par latviskumu fanojošajiem ir jāatzīst, ka viņi visi ir jeziūtiski “venēcisko” mahināciju un spekulāciju produkti – upuri, ar ko es viņus visus viņu 100-gadē apsveicu!

Ārvika “lasītāju literāro izglītību ceļošo” šausmu stāstiņu burtnīcām tika pievienoti tur redzamo jaunvārdu saraksti un skaidrojumi. **Ir vispārzināms, ka tādi jaunvārdi dziļi iespiežas emocionālajā atmiņā**, bet tāpat ir zināms, ka tā ir “Hell Fire” klubos atjauninātā senā un tālāk izplatītā NLP (*Neirolingvistiskā programmēšana*) **“enkuru” ievietošanas sistēma, kura ievēl apziņā ar “enkuriem” saistīto materiālu – šausmu stāstu realitātes laukā esošās apziņas virzību.** (*Ārviks, tipiski “venēciskā” metodikā, runājot vienu, dara citu. – red.piez.*)

Ārvika kroņa numurs bija tas, ka viņš pats mūža galā apgalvoja, ka “tautai, kas vēlas saglabāt savu tautiskumu, jā rūpējas par to, lai tās valoda pastāvētu, lai tā paceltos līdz kultūras tautu valodas līmenim.”

Un te nu ir viens liels jautājums.

- Ko tādā gadījumā Ārviks uzskatīja par Kultūru un kuru par to Kultūras tautu, līdz kurai bija jāpaceļas, ja vāci un krievi bija tie, no kuriem jābēg?
- Kā viņš domāja šo bēgšanu, ja jaunvārdus darināja uz “no bēgamās vietas” vārdu bāzes?
- Kā to varēja izdarīt, ja valodas attīstību redzēja tās pielīdzināšanā citu valodu – somu (*kas ir tikpat sena kā igauņu*), “latviešu” un poļu valodām?
- Cik zinātniska var būt tāda “zinātnieka” tēze, ka pie vienas no kontinenta vecākajām somu-ugru valodu grupām (*valodu grupa pirms Indoeiropiešu valdām. – red.piez.*) piederoša igauņu valoda esot jauna valoda?
- Vai ar to viņš domāja savu “jaun-igauņu” valodu?
- Un kā savietot to, ka tautai, kura vēlas saglabāt savu tautiskumu, jā rūpējas lai tās valoda (*vēsturiskums*) pastāvētu ar to, ka “igauņu valodai jāklūst par visu kultūras tautu vienīgo valodu”?
- Tad jau šo tēžu apvienojums nozīmēja apzinātu ceļu uz visu citu tautu tautiskuma un kultūru likvidāciju?

- Tad, ko “venēcieši” ar Ārvika rokām darīja?

Ber tā taču ir Palmerstona koncepcija pilnā apmērā...

Tieši tādā pat veidā mēs varētu analizēt visu citu “Jaunigauņu” darboņu pūru **un tur atrastu visu to pašu** - neko jaunu un citu, kā vien to, **ko citās “jaunautībās” redzam**. Tāpēc nekavēsim laiku, lai “simto reizi pierādītu reiz zināmo”.

Tagad, pievēršoties mūsu zemei, var redzēt, ka **tās zemākas kārtas iedzīvotājiem**, no kuriem tika darināti “latvieši”, līdz pat 19.gadsimta 60-tajiem gadiem nekādas **etniskās identitātes apziņas nebija**. “Latviešu” tapināšanas procesu tagad pieņemts saukt par atmodu, kas liek domāt par kaut kā agrāk bijuša atgūšanu, kaut gan, ja atmodinātu to, kas vēsturiski te bija pirms vāciem, tad atmodinātais būtu halucinogēnās sēnes saēdies vikings ar krustu kakla ķēdē, turot cirvi vienā un nupat par verdzeni - piegulētāju padarītu sievieti otrā rokā no vienas puses, bet no otras puses **tās būtu Druīdu Kultūras tautas, kar kuru esamību neko negrib dzirdēt ne “atmodinātāji”, ne arī paši “atmodinātie”**, kas norāda tieši kādai “sēņu ēdāju” pēcteču grupai viņi pieskaitāmi.

Tad, kad mūsu zemē - Baltijā tika darināta “Latvija” un “latvieši”, vārds “latvietis” nozīmēja zemāko iedzīvotāju kārtu – zemnieku, bet tādas par Latviju apzīmējamas teritorijas nebija un nekad nav bijis. Pirms tam bija Baltu tautu un viņu Kultūru sagrāvušo un vēlāk savstarpēji konkurējošu, apsirojušo vikingu laupītāju bandu (*tagad LU “vēsturnieku” sauktas par ciltīm*) teritorijas, Livonija, baznīcas, Kurzemes hercogistes, poļu, zviedru zemes un Baltijas guberņas. **Vienotā teritoriālā vienībā tās atkal apvienoja Krievijas impērija.**

Kurši un Kurzeme bija pati par sevi, Zemgale par sevi. Vidzeme, Sēlija un Latgale tāpat, bet saimnieciski tās Krievijas impērijas sastāvā un administratīvajā vadībā pārvaldīja vācu muižnieki – baltvāci. Līdz pat 20.gadsimta 20-tajiem gadiem Rīga nekad nav bijusi citāda kā vien vācu – krievu - žīdu pilsēta. Tajā iedzīvošanās “latvietim” (*no vācu vārda Die Leute – ļaudis un tālāk sarunu īsformā - lette. – red.piez.*), šī vārda “zemnieks” nozīmē, bija pārvācošanās, pārkrievošanās, pāržīdošanās atkarībā no tā, pie kā un par ko viņš kalpoja, kādu izglītību tad izdevās iegūt zemniekam.

Tāpēc bija spēkā apstākļi, ka vācu izglītību un vācu dzīvi apguvis vai krievu vidū ar krievu izglītību dzīvojošais, **vairs nebija zemnieks** – “latvietis”. Tas ir saprotams, jo jēdziens “latvietis” netika lietots etniskās piederības nozīmē, bet kāda cita **etniskās piederības apzīmējuma tiem nebija** – nebija tāda etnosa. Impērijā vērā ņemama bija piederība sociālajai grupai, bet ne etniskā piederība. Visi zemnieki impērijā bija zemnieki, visi muižnieki bija līdzvērtīgi muižnieki (*vācu un poļu muižniecībai, respektējot tās tradīcijas, ļāva izmantot tajā tradicionālo sociālo slāņu un muižniecības – feodālās aristokrātijas hierarhijas titulus – red.piez.*). Neatkarīgi no etniskās piederības, visi valsts dienestā vai armijā dienšie bija vienādi. **Etnisko piederību uzturēja paši etniskajai grupai piederīgie gadījumā, kad tie tādu etnisko savdabību piekopa, kā personisku vērtību**, kas netika augstu vērtēta – sevis izdalīšana ārpus kopuma bija kopīgo interešu nodevības sākums.

Augstākā vērtība bija kalpošanai, sabiedriskajam derīgumam, spējai iekļauties “kolektīvajā labumā”, kolektīvo problēmu risināšanā un kārtības ievērošanā. Tāpēc tirgoņus – personiskās intereses virzītājus un bagātības uzkrājējus uzlūkoja par ārpus sabiedrības esošiem, sabiedrību graužošiem. Tirgoņus nicināja viņu izšķērdības dēļ.

5. turpinājums

Baltijas teritorijā bija vācu (baltvācu), krievu un visas tā laika Eiropas Kultūra un kultūras dzīve. Te lasīja Šilleru, Gēti, Herderu, Meterlinhu, Mendelsonu, Leibnicu, Sofiju

fon Larušu, Gellertu, klausījās Mocarta, Baha, Hendeļa mūziku no vācu puses, un Puškinu, Krilovu, Karamzinu, Sumarokovu, Radiškevu, Žukovski, Gogoli, Turņņējevu, komponistu Borodina, Rubiņšteinu, Varlamova, Gļinkas, Dargomižska, Mussorgorska, Čaikovska un Rimska-Korsikova kompozīciju atskaņojumus. Sabiedrībā – **baltiešu** lokā apsprieda un vērtēja gleznotāju Aivazovska, Ge, Mjasojedova, Perova, Polenova, Repina, Savrasova, Serova un veselu rindu vācu mākslinieku jaunākos darbus.

Ar vikingu ienākšanu Baltijā izzuda vietējo pamatiedzīvotāju Kultūra un nekad nekā tāda vairs nav bijis. Bija jaukta Druīdu Kultūras lausku, vikingu ienestās maģijas un baznīcas sprediķu mutvārdu folkloras (*kas nav Kultūra*) un māņticīgo zemnieku sadzīve - “dzīves ziņa” (*par kuras netiklību šausminājās katrs šurp jaunatbraukušais mācītājs, muižnieks un ierēdnis – red.piez.*), tādā mērā, cik un kā to vadīja impēriskā administrācija, vācu muižu ekonomiskās vajadzības un to abu intereses balstošā baznīca.

(Materiālistiem “kultūra” ir podi, zeķes, segas, ēkas, cirvji, zobeni, dekoratīvie elementi, dziesmas, dejas un sadzīves tradīcijas. Ideālistiem Kultūra ir tas, kas Garam ļauj to visu caur Cilvēka apziņas, interešu un roku darbību radīt. Materiālistiem tā ir objekti un fakti, bet Ideālistiem – Kultūra ir radošā Cēloņa darbības savdabību formējošā Saprāta struktūras kvalitāte. – red.piez.)

Uz šāda fona savas ietekmes ienesa Hernhūtieši (čehu Husitu – Joanītu - Romas opozicionāru atzars) – brāļu draudzes Vidzemē un, kā raksta mācību literatūra - “izglītības iespēju pieaugums” un **“progresīvās idejas no Rietumeiropas”**.

- Kā tad radās šis “izglītības iespēju pieaugums” un kas bija “progresīvās idejas no Rietumeiropas”?

14 Jau 1802.g. mācītājs **Liborijs fon Bergmanis**, “Apgaismības laikmeta” ideju izplatīšanai, nodibināja **“Rīgas literāri praktisko pilsoņu savienību”**. **Johans Gotfrīds Ageluts** kopā ar 12 Vidzemes un 2 Kurzemes mācītājiem nodibināja **“Latviešu literāro biedrību”** zemnieku valodas un folkloras izpētei un popularizēšanai. (*Vācieši aizsāka “atmodu” vai arī folkloras popularizēšanu kā vidē – taču ne tajā, kur tā dzīvoja – zemniekos? Tātad vācieši tajā saskatīja sev vajadzīgās vērtības – “centrālā daļa pieņēma perifēro daļu piensesumu”. – red.piez.*) Vēlāk tai pievienojās arī **J.Bārs, A.Līventāls, J.Neikens**.

(Nevajag domāt un ticēt, ka baznīca jebkad būtu vairījies no maģijas pieņemšanas, izpētes un plašas pielietošanas. Baznīca, tāpat kā citi maģijas pielietotāji, veic konkurences diktētu citu māgu apkarošanu, bet mūsdienu vēsturē Vatikāns ir galvenā okulto materiālu krātuve un izplatītājs gadījumos, kad tas kalpo politiskās varas nostiprināšanai. Vatikāns – Pētera līnija kristietībā, vispār ir tikai un vienīgi savas politiskās varas caur saviem fanotājiem uzturētājs. Vatikāns Kārlim Lielajam dāvināja vienu no spēcīgākajiem maģisko darbību pamācību krājumiem un arī vēlāk tas nekad nekautrējās to pielietot dažādo “brīnumu” un uz tiem balstītā “religiskā svētvietu” tūrisma radīšanai. Vēl šodien pretinieku apkarošanai un neticīgo pievēršanai – zombēšanai Latvijas baznīcās notiek slepeni maģiskie rituāli. – red.piez.)

Līdz ar “Apgaismības laikmetu” brīvdomīgajā sabiedrībā pieauga interese par okultismu. Tika vākti un analizēti okulto darbu apraksti, literatūra, manuskripti (*rokraksti*) un okulto izdarību un zināšanu fragmentus saturošā folkloras. Visā Eiropā ar to nodarbojās tās “apgaismotie” kultūras celmlauži tāpēc, **ka okultisms nesa īsto varu pār sabiedrību, un okultās zinātnes tam dod tādas iespējas, kādu nav un nevar būt materiālistiskajai zinātnei**, kuras “spīdekļi” nodarbojas ar to, ko laikam ritot, savā terminoloģijā noformē sev saprotamās no okultisma aizgūtās un tur vienmēr zināmās patiesības, kā savus “akadēmiskās zinātnes” atklājumus. Baltvāci vietējo folkloru vāca jau no 17. gadsimta. **“Apgaismība”** visur

ienesā – **pavēra ceļu** vietējo **magijas piekopēju darbībai** un uz “zinātniskiem” pamatiem sastādītu pulciņu veidošanai.

Herdera ietekmē šeit atrodamo folkloras materiālu sāka vākt **A.Bergmanis, G.Bitners, J.Sproģis, F.Krūze** un **A.Bīlenšteins**. Jaunlatviešu priekšgājēji **E.Dinsbergis, A.Leitāns, J.Cimze** kopā ar “baltvācu progresīvo daļu” – “Jaunvāciešiem”, propagandēja “apgaismības ietekmē” radušās idejas. Mācītājs **K.Vatsonšs** aizsāka Baltijas žurnālistiku. Viņš 1822.gadā izdeva pirmo nedēļas avīzi latviešu valodā “Latviešu avīzes”. **Tika radīta vācu muižniecību vājināšana opozīcija**. 19.gadsimtā, kad tika atjaunota jezuītu dibinātā Tērbatas Universitāte, turp tad devās studēt gribošie arī no mūsu Baltijas zemēm.

Laikā, kad Tērbatas Universitātē profesoreja “Jaunigauņu” Gustavs Suits, tur ieradās pirms tam Vācijā studijām caurkritušais **Krišjānis Valdemārs**. Tērbatā kopīgā “Jaunās Vācijas”, “Jaunās Igaunijas” un “Jaunās Krievijas” inspirācijā radās topošo **“latviešu” rakstnieku un intelektuāļu kopa “Jaunlatvieši”**. Kā tādus – ar tādu nosaukumu viņus pirmo reizi min mācītājs **Ģ.Braže** ar to domājot (*un pareizi domājot – red.piez.*) viņus esam dumpiniekus un revolucionārus. Šī **“Jaunlatviešu” – pret tradicionālo vācu muižniecību un tās kultūru, kā arī pret cara valdību vērsta pretvalstiskā, Krievijas impēriju graujošā grupa** pulcējās ap tās līderi **K.Valdemāru**.

“Jaunlatviešu” grupā aktīvi darbojās **K.Biezbārdis, A.Spāģis, J.Alunāns, K.Barons, A.Kronvalds, R.Tomsons**. “Jaunlatvieši” uzturēja aktīvas attiecības ar “Jaunvāciešiem”, “Jaunigauņiem” un “Jaunkrieviem”. Tāpat kā šīm grupām, arī “Jaunlatviešiem” galvenā darbība notika publicistikas – propagandas laukā. Līdz pat 1865.gada jūnijam viņi izdeva **“Pēterbugas avīzes”**.

* * *

Tērbatā **“Jaunlatvieši”** nodibina savu **“Tērbatas latviešu vakaru”** kopu, kas vēlāk kļūst par studentu korporāciju **“Fraternitas Academica Dorpatensis”** kodolu, kurā bez jau zināmajiem “Jaunlatviešiem” darbojās arī **E.Grīnhofs** un **J.Zakranovičs, Hese**.

Šajos vakaros pārsprīda kārtējos sadzīves un zinātnes jautājumus. Tajos vakaros gandrīz nekāda vērtība neesot pievērsta dzejai un mākslai – vienīgi zinātnei un “sabiedriskajiem jautājumiem”(?). Pēc **K.Valdemāra** un **J.Alunāna** aizbraukšanas no Tērbatas, studentu pulciņš izklīda (*iekšējās motivācijas – nepieciešamības trūkums – red.piez.*) līdz 1870.gadā to atkal atjaunoja **Kronvalda Atis**. Tāpat nekādas “kustības” nebija – **bija tikai dažu darboņu spiediens noteiktā virzienā**. Tas bija pirmais pierādījums, ka Baltijas zemnieku emancipācija – “atmoda” sākusies šo darboņu vadībā, bez kādas prasības no “tautas” puses.

Kronvaldu Ata atjaunoto “latviešu vakaru” dibinātāji **A.Kronvalds, F.Grosvalds, E.Zemmers** ar saviem draugiem dibina korporāciju ar nosaukumu “Fraternitas Lettonica”, ko vēlāk nomaina ar nosaukumu “Lettonica”. 1888.gadā tur notiek kārtējā šķelšanās un no tās aiziet **K.Kasparsons** kopā ar **J.Kauliņu, J.Ozoliņu, A.Krumbergu, J.Ērmani**, kas nodibināja savu “Literāri zinātnisko latviešu studentu biedrību”, kurai vēlāk pievienojas **A.Skuja, A.Dauge, K.Īders, E.Veideinbaums** (*vēlāk viens no dzejnieku – narkomānu grupas, kura “pētīja” jaunu psihisku spēju iegūšanu ar narkotiku palīdzību – iemīļotā “Hell Fire” klubu tēma. – red.piez.*), **J.Elksnis, E.Ekšteins, E.Pavasars, J.Lasmanis, P.Pīpkalējs**. Šo biedrību sāka saukt par **“Pīpkaloniju”**.

Maskavā **K.Valdemārs** 1870.gada oktobrī nodibināja **“Maskavas latviešu lasāmos vakarus”**. **F.Brīvzemnieka** vadībā tur sanāca **K.Kalniņš, K.Barons** un citi. Ar laiku starp Brīvzemnieku un citiem studentiem rodas nesaskaņas un **J.Čakste** kopā ar 15 citiem domubiedriem 1883.gadā nodibina **“Maskavas latviešu studentu biedrību”**, kas pārtop par

korporāciju **“Fraternitas Moskoviensis”**, vēlāko **“Oriens”**, kuras nosaukumu pēc tam latviskoja uz **“Austrums”**.

* * *

“Pēterburgas avīzēs” K.Valdemārs darbojās kā izdevējs. Sākotnēji redaktors bija J.Alunāns, bet vēlāk viņa vietu ieņēma **K.Barons**, kurš **tajā laikā aktīvi nodevās Darvinisma izplatīšanai.** ”Pēterburgas avīzēs” līdzās tiem darbojās **J.Zvaigznīte, E.Dinsbergis, K.Biezbārdis, B.Dīriķis.** Par savu himnu “latvietības” konstruēšanas darbā “Jaunlatvieši” pieņēma čeha Čelahovska dzejoli “Nevis slinkojot un pūstot”. (*Kāpēc nevarēja paši sacerēt? “Latvietības” celšana taču ir “latviešu” meistarību darbu atrašana un daudzināšana, bet tagad “latvietības” sevišķuma veidošana notiek ar svešautiešu himnu... tieši tāpat mūsdienās Swedbanka latviešu intelektuālismu “provocē” ar Jubala Noa Harari “Sapiensi. Cilvēces īsās vēstures” ģirdzīgajiem murgiem. – red.piez.*)

Laika gaitā blakus “Pēterburgas avīzēm” “Jaunlatvieši” sadibina arī citus “Jaunlatviešu” propagandas izdevumus – **“Mājas viesis”, “Baltijas vēstnesis” un “Sēta, Daba, Pasaule”.**

“Pēterburgas avīzes” vērsās pret tradicionālo vācu muižniecību, (*strādāja “Jaunvāciešu” labā. – red.piez.*) sekmēja kapitālisma attīstību un (*K.Valdemārs un K.Barons*) pēc **vācu nacionālisma parauga** (*etniskās vienotības jūtas, apdzīvotā teritorija, valoda, mitoloģija, reliģija un mākslā izteiktās filozofiskās idejas – red.piez.*) tam svešajā - Krievijas impērijas etnosus konsolidējošajā vidē veidoja – konstruēja Baltijas Kultūras videi antagonistisku - šamanisku “latviešu etnisko (*to tagad kļūdaini dēvē par “nacionālo”*) pašapziņu”.

Konstruācijas darbs notika trejos virzienos.

Pirmais virziens bija uz “vēstures”, “reliģijas” un okultā (rituālu) folkloras materiāla pamata konstruēta gloricētā “latviešu” zemnieka sadzīves “latviešu tautas dzīves ziņa” kā pamats “latviskajai kultūrai”. Materiālistiskajos uzskatos “kultūra”, kā matērijas darbības augstākais sasniegums, veidojas uz sadzīves tradīciju – neizglītoto masu “dzīvesziņas” bāzes – “tauta veido Kultūru” (*Madzīniskais – “Tauta ir Dievs”. – red.piez.*) pretstatā Ideālistiskajam “Ideja - caur Kultūru veido Tautu” un “Tauta ir Kultūras iemiesojums”. “Jaunlatviešiem” Kultūras jēdziens tiek pielietots Aristoteliski, Madzīniskajā – priekšmetiski taustāmajā, skatāmajā un saklausāmajā nozīmē, pretstatā Platoniski Ideālistiskajai priekšmetisko, skatāmo un saklausāmo radošajai **Ideju** Savdabībā formējošai – no Zemes un Kosmosa apstākļu savdabības **izrietošajai Idejas izpausmes kvalitātei.**

Tika “rādīts”, ka **“latvieši” un viņu “dzīvesziņa” neesot tā paša variācijas citu tautu kontekstā** – bet esot atšķirīgi, ignorējot (*vai tiešām nezinot?*) to, ka visu apkārtējo tautu folklorā ir vieni un tie paši motīvi un sižeti un **katras tautas “dzīves ziņa” izriet no vēsturisko un ģeogrāfisko apstākļu sniegtajām iespējām realizēt savus Garīgo Avotu diktētos dzīves mērķus.** Par tādu paralēlu esamību, protams, klusēja, bet izcēla vienīgi “īpašumu, sevišķumu un vienreizīgumu”. Pasakas, teikas un mītus “Jaunlatvieši” bieži vien pēc pašu sapratnes mākslīgi veidoja no savstarpēji nesaistītām daļām, **līdz ar to pārraujot to izcelsmes saites ar Eiropas antīko Kultūru – ierobežojot to provinciālā atkarībā no teritorijas.** Tādā veidā, taisot “latviešus”, tiem **atņēma daudz augstākas Kultūras mantinieku tiesības.** Par “dievestības” pamatu, **ko tagad daudzina un stiprina dievturi, paņēma** Simona Grūnava hroniku – **vikingu piekoptās melnās maģijas izdarību aprakstu,** kaut gan plašāku studiju un meklējumu rezultātā (*ja paši būtu ar augstākām Gara prasībām, apvāršņiem un spējām – augstāku Kultūru apveltīti – red.piez.*) varēja iziet uz nesalīdzināmi augstākiem Kultūras slāņiem.

Okultismu nepazīstošiem (*materiālistiskiem LU “vēsturniekiem”, kuri rakņājas Ideālistiskajās un tāpēc viņiem nekad neizprotamajās (ar sēžamvietu sirds un galvas rīcību saprast nevar) pasaules darbības liecībās. Tāds “vēsturnieks” nekad nesapratīs to, kurš dzīvoja pirms Marksa un “venēciešu apgaismības” “Zinātniskās metodes”. Marksistiskais materiālistiskais kristietis – zinātņu doktors ar krustiņu kaklā, nekad nesapratīs Marksistiski jezuītiski - akadēmisko noraidošo, nepieņemošo un tam antagonisko. – red.piez.*) Simona-Grūnava hronika liekas nenopietns un vēsturiski mazticams –politiski tendenciozs avots saturā par vēsturiskajiem faktiem, bet **okultismu zinošajiem tas atklāj visu ārkārtīgi dziļo un zemisko, nekrietno, lopisko “atmodināmo senlatviešu” necilvēcību.** Šīs hronikas teksts satur tādas **okultisma - nekromantijas detaļas, kuras nezinātājs speciāli izdomāt nevar un tieši tāpēc tas pierāda šajā hronikā aprakstītā patiesumu.** Par to no kultūrālas tautas sadzīves **izstumtie - “vikingi” piekopa tādas izdarības – tā patiesām bija viņu dzīves norma. Uz tā ir būvēts tas, ko dievturi tagad dēvē par “Latviešu dievestību”, kas pilnā mērā saskan ar Madzīni teoriju par “Tauta ir Dievs – tauta rada savu reliģiju” un sātānisko “Hell Fire” klubu praksi.**

Otrais virziens bija “latviešu” valodas konstruēšana. “Jaunlatvieši” tāpat kā “Jaunigauņi” noliedza – nepieņēma novados esošo valodu, kura veidojās saskaņā ar novadu iedzīvotāju vajadzībām un interesēm – atspoguļoja viņu dvēseļu dabu, bet veidoja jaunu - visiem kopīgo un obligāti lietojamo “jaunvalodu” (*tieši tāpat kā šodien to dara Britu padomes vadīties “jaunvalodas” – angļiskās domāšanas ielicēji “latviskās valodas skaņās”. –red.piez.*), kas, protams, **veidojamos “latviešus” izdalīja no apkārtejo valodu un kultūru konteksta** (*un kur tad toreiz bija Indrūviskā “valodas dzīve”? – red.piez.*), kurās tās (*novadu savdabības*) bija organiski iekļāvušās. “Jaunlatvieši” ignorēja faktu, ka **iekšējais rada ārējo** un veidoja “kritiķiem uzrādāmu ārējo”, ar kura “esamību pierāda iekšējo esamību” – pašu sabērtu smilšu kaudzi rādīja par “gaismas pili”. **Arī “ukraiņus” mākslīgi taisīja, pārveidojot krievu valodu.**

Trešais virziens bija “apgaismības” izplatīšana. 19.gadsimta otrajā pusē vācu valoda un vietējās iestādes kalpoja par Eiropas Kultūras (*un Jezuītiskā akadēmisma – red.piez.*) ienesējiem tai atbilstošā, to uztvert, novērtēt un pielietot spējīgā vidē, kas noteica to, ka **Baltijas sabiedrības sociālā, ekonomiskā un politiskā attīstība notika Eiropas Kultūras kontekstā,** kas nozīmēja, ka šajos apstākļos, būvējot “latviskumu”, viņi, **radot etniskās identifikācijas simbolus, kopēja vācu nacionālismu,** tajā skaitā savas teritorijas apziņu. Līdz tam zemnieks – latvietis apzinājās sevi kā Krievijas impērijas Baltijas guberņas pagasta iedzīvotājs plašās Krievijas impērijas robežās. **1862.gadā** šo pašu, **no citām atsevišķoto teritoriju “Jaunlatvieši” sāka saukt par Latviju. Tātad sašaurināja teritoriālās piederības un ar to saistīto iespēju apziņu.**

“Jaunlatvieši” sašķēlās divās darbības frontēs un uzskatu virzienos – “jaunās tautas un kultūras” veidotājos pašos nebija vienotības (*ko liksi pamatos – to arī saņēmsi konstrukcijā. – red.piez.*) **Savos centienos “Jaunlatvieši” sadalījās slavofilos un germanofilos.** Bija arī tādi, kuri latviešu etniskošanos redzēja pakāpeniskā pārejā krievos pretstatā vācu etniskumam. Tāda darbības grupa darbojās Krievijā, Pēterburgā un Maskavā. “Pēterburgas” vai tā sauktā **“Valdemāra” grupa,** lai cīnītos pret baltvāciem (*savienība ar “Jauno Vāciju”*), uzturēja ciešu savienību ar “Jauno Krieviju” un citiem pretvalstiski noskaņotiem politiskajiem spēkiem. **K.Valdemārs un Biezbārdis rakstīja rakstus slavofilu žurnāliem.** Viņi aicināja Baltijas guberņu skolās ieviest krievu valodu, lai tādā kārtā vājinātu vācu valodas ietekmi. Tieši, lai veicinātu lielāku Krievijas ietekmi un ieinteresētību Baltijā un ar to vājinātu baltvācu ietekmi **K.Valdemārs iesaistījās Krievijas impērijai vajadzīgajā Baltijas jūrniecības attīstībā un dibina Ainažu jūrskolu.** (*Attīsta visu cīņu pret visiem. – red.piez.*)

Šī grupa popularizēja valodniecību, folkloristiku, vēsturi, filosofiju (*neizglītotiem zemniekiem?*), dabas zinātnes, ģeogrāfiju, astronomiju, ekonomiskās, lauksaimniecības

zinātnes (*vācu muižnieku ekonomiskajā pārvaldījumā?*), tehniku, viņu uzmanības centrā esot bijis agrārais jautājums un latviešu materiālās labklājības attīstības veicināšana, ko viņi saskatīja kapitālismā un sīkzemniecībā, **kas neizbēgami “latviešu” vidū ienesa un pastiprināja tur jau esošo nevienlīdzību un konkurenci.**

- Nu tad filosofija, Kultūra vai sviesta spainis?
- Iekšējais – Kultūra vai ārējais – naudas maks?
- Ar iekšējā celšanu cēla ārējo, vai ar ārējo tēloja iekšējo?
- Sēdēja uz diviem krēsliem vai taisīja blēdības?
- Runājot un deklarējot vienu, virzīja citu?

Viņi sāka popularizēt viedokli, ka **izglītots zemnieks – “latvietis” nekļūstot par Baltieti**, kā tas bija līdz tam pieņemts (*visi izglītotie, neskatoties uz etnisko piederību bija baltieši – iekļāvās Baltijas Eiropas Kultūrā*), bet paliek par “latvieti” (*etniskā nozīmē*), kam nav nekā kopīga ar vācieti un krievu. “Jaunlatvieši” Kultūras piederību nomainīja ar piederību etnosam – “asinis un zemi” pacēla augstāk par Kultūru un etnisko piederību izmantoja, lai “tai piemītošo nostādītu pretstatā vienojošajai Kultūrai” – fiziskais pret Garīgo – tipiski “venēciski” Aristoteliskais. “Latvietis nevienojas ar sveštautieti”. **Tādā veidā tika sašķelta Baltijas Kultūras telpas iedzīvotāju vienotība, viņu dabai, interesēm, spējām un raksturam atbilstošā sociālā sakārtotība un radīta savstarpēja cīņa arī Kultūras telpā.**

- **“Gaita uz Eiropu - Baltijā šķeļot Eiropas Kultūras telpu.”**

“Jaunlatvieši” pierādīja, ka citu Madzīnī “jauntaisījumu” vidū un ietekmē no zemniekiem nākušū rakstnieku un studentu vadībā - viņu izpratnes līmenī par valsti, labklājību un Kultūru, te bija sākusies zemnieku emancipācijas rosība. Par šīs rosības apmēriem un panākumiem varēja domāt dažādi, bet **tās sabiedriskā nozīme politiski gudrajiem vāciešiem nepalika apslēpta.** Viņi saprata, ka veidojas vācu (*Eiropas*) Baltijas Kultūras pamatus graužošs spēks. Vācu valdošajās aprindās sākās vērtību pārvērtēšana un **Eiropas kultūras aizsardzības cīņa pret viņiem acīmredzamo kultūras dekonstrukciju. Baltijas kultūras saglabāšanai vācieši sāka piekopt apzinātu pārvācošanas politiku.** “Jaunlatvieši” izraisīja to kā pirms tam nebija – esošās etniskās tradīcijas izskaušanu – pirms tam vācu muižnieki ļāva zemniekiem viņu “dzīves ziņas” ietvaros pilnu vaļu – par tās “tikumisko” pusi rūpējās baznīca.

6. turpinājums

Tērbatas un Pēterburgas “Jaunlatviešu” propagandas darbība (*“latviešu cīņa pret Baltijas vāciešiem”*) bija radījusi sekas Rīgā un Vidzemē, vēlāk arī Jelgavā, Liepājā un citur.

Tās rezultātā sākās otrais “Jaunlatviešu” darbības vilnis pašā Baltijā. Tā 1868.gada 22.novembrī no Pēterburgas uz Rīgu atbraukušā slavofila **B.Diriķa** rosinājumā ar **J.F.Baumaņa** un **R.Tomsona** vadību **izveidoja Rīgas Latviešu biedrību** un nedēļas laikrakstu **“Baltijas vēstnesis”**, kurā darbojās **A.Kronvalds, K.Kalniņš, F.Veinbergs, A.Vēbers.**

Rīgas Latviešu biedrības latviešu teātris (*citots avots min, ka par Nacionālo teātri pārtapa Rīgā esošais 2. Krievu teātris - arī šajā jautājumā ir vizmaz divas atšķirīgas “vēstures”*). **1919.gadā pārtapa par Nacionālo teātri.** Biedrība (*uz jezuītisko Tērbatas un Pērnavas universitāšu bāzes*) lika pamatus Latvijas Universitātei un Mūzikas akadēmijai.

“Jaunlatvietība” kļuva par plašāku iekšzemes parādību. Tajā īpašu vietu ieņēma Piebalgas novads, kurā it sevišķi aktīvi darbojās **brāļi Kaudzītes, A.Pumpurs, Auseklis un**

A.Kronvalds. Paldies Pumpuram – viņš savā “Lāčplēšī” savācis un apkopojis lielu daudzumu materiāla, kas pierāda Druīdiskās Kultūras darbību šajā teritorijā uz sengrieķu Kultūras bāzes un precīzi norāda uz īstās Baltu Kultūras reliģiju šeit – tā bijusi piederīga “Lielās Mātes” – Kibeles – Isīdas reliģiju grupai un šeit notikušas Joniskās mistērijas un iesvētīšanas. Tāpat viņš ļoti jauki norāda uz Saules kulta klātbūtnes Dainās izcelsmi – Lāčplēša piedzīvojumi Burtnieka pilī ir gandrīz precīzs Mitras kulta iesvētīšanas mistērijas apraksts Kārtējo reizi izglītības trūkuma dēļ taisot vienu, ir pazaudēts lielāks – atkal barbari no nojauktā tempļa daļām ceļ savu kazu kūtiņu!

1880.gadā **J.Mātera** vadībā tapa **Jelgavas Latviešu biedrība**, par kuras priekšnieku 1887.gadā ievēlēja jau Maskavas latviešu vakaros pazīstamo **J.Čaksti**.

Tagad “Jaunlatvieši” ķērās pie “latvienības” ārējo formu – **tautas esamības pazīmju veidošanas**. Vietējo aktīvistu darbībā lielāks uzsvars tika likts uz etniskās identitātes un valodas veidošanu. Pēc vācu nacionālisma parauga “jaunlatvieši” nodarbojās ar iespējamās etniskās tradīcijas mantojuma inventarizāciju. **Viņi centās izveidot “latviskuma” kanonu – standartu, kuram būtu jālīdzinās.** Galamērķis bija atklāt “absolūtos etniskos fragmentus” (*kuru pamatā ir vikingiski-romiskais-saksiskais*), **statisko tautiskumu**, kas būtu attīrīts no “vēsturiskajiem” piemaisījumiem (*bet tad būtu jāiet tik dziļi, cik to nepieļāva tā laika jezuītiski akadēmiskā “apgaismība”*), kam būtu jāpierāda unikālas kultūrvēsturiskas tradīcijas esamība un tādas tradīcijas “dabiskās tieksmes” pēc juridiskās, ekonomiskās un politiskās pašnoteikšanās – suverenitātes. (*Būtu “jāpierāda”, ka, pēc analogijas ar organismu, plaušas grib un tām ir tādas spējas, vajadzības un tiesības dzīvot ārpus organisma – vienas pašas, pašas sev savā gaitā. – red. piez.*)

Bija jāpierāda, ka ir tāda unikāla tauta, kura grib un **ir spējīga** izdalīties no impērijas un **dzīvot no tās un citām neatkarīgu dzīvi**. “Jaunlatvieši” taču nevarēja paziņot, ka angļu interesēs un mudinājumā grib atdalīt Baltijas guberņu teritoriju no Krievijas impērijas, bet Vācijai atņemt tās ekonomiskās dzīves gabalu – Patstāvīgai dzīvei bija vajadzīgs pietiekami nopietns iemesls. “Jaunlatviešiem” bija jāpierāda varenas senkultūras esamība un tās balstīta spēja “latviešu” tautai dzīvot neatkarīgu dzīvi un šajā valstiskajā neatkarībā **būt Eiropas politiskajai dzīvei un Kultūrai derīgākai**, kā esot un paliekot savā līdzšinējā stāvoklī impērijā un ekonomiski sociālajā struktūrā. Viņiem bija jāuzrāda jauna **patstāvīga** ar autonomu gribu apveltīta politiskā spēka parādīšanās Eiropā. Viņi taču nevarēja teikt, ka ir tikai “jauntaisījumu” inspirētas angļu marionetes.

Vācu nacionālisms, pateicoties vācu folklorai, vācu mitoloģijai, **vācu filozofijai, filozofiskajai dzejai un dramaturģijai, vācu filozofijai atbilstošajai valodai un vācu Zinātnei** radīja estetizētu politiku. “Jaunlatvieši” izmantoja vācu metodes, bet tām nebija sava – “latviskā” piepildošā saturs. **A.Kronvalda** rakstos ir tieši aizguvumi no vācu autoriem, bet **Tomsons** izmantoja vācu pieredzi masu pasākumu rīkošanā. “Jaunlatvieši” deklarēja, ka vācu formu vajagot piepildīt ar “latvisku saturu” - viņi nesaprata **kvalitatīvo atšķirību starp kultūras tipu – vāciešiem un zemnieku kārtu** - latviešiem. Par tādu kultūras mantojumu saturu viņiem noderēja neizvērtēts, neizsijāts un nesaprasts folkloras vākums.

Līdz ar to par uzdevumu kļuva “kultūras radīšana”. Tam bija jāapliecina, ka šī iedzīvotāju kopa ir atšķirīga no citām un tāpēc var pretendēt uz politiskām tiesībām. **Politiskajā diskursā, pamatojoties uz Darvina teoriju, etnotradīcija ieguva ideoloģisko funkciju. Viņu uzstādījumā “etnotradīcija ir etnosa eksistences mērķis” un “tradīcijas nesēji dzīvo, lai turpinātu tradīciju”,** kas tālāk izvērtās par “tautas pamatīpašību – īpašo latviskumu”, kuru viņi izteica formulā – **“izdzīvošanas māksla izdzīvošanai”** (*Bentama “tīrās papīra lapas” pierakstu pārrakstīšana.*) Līdz ar to **latviskās “kultūras” radītās “mākslas” saturs (varena kultūra) ir Darvinisma iemiesojums – gloricēta fizioloģiskās izdzīvošanas prasme un šīs prasmes propaganda.**

Tādai fizioloģiskai **etniskajai “Kultūras” tradīcijai – “tautas raksturam” – cīņai par vietu pie pilnākās bļodas** tika piedēvēta “tautu” saliedējoša loma. Caur romantizētiem folkloras tēliem tika konstruēta idealizētas tautas laimīgā dzīve pagātnē un nākotnē, kas tika pretnostatīta Baltieša dzīvei. Tika veidota idealizēta “senlatviešu” vēsture, “varonīgie notikumi” un “latviešu” dievu dzīve “latviskuma” konstruktoru izpratnē – no atsevišķiem nesaistītiem fragmentiem sintezēta eklektiska “latvieša gara manta” – etalons un par unikalitātes pierādījumu izrādāms mākslīgi veidots etniskās tradīcijas atšķirības kanons tur, kur patiesībā bija sīkas variācijas par plašā areālā redzamu pēcvikingisma laika zemnieku dzīvi un tās folkloras tēmu.

19.gadsimta beigās literatūrā etnisko romantismu – **T.Zeiferta, J.Jansona un K.Blaumaņa** darbos nomainīja kritizētājs reālisms. Slavofīlu **“Pēterburgas Jaunlatviešu” iniciētās(?) rusifikācijas rezultāta Baltijā pastiprinājās opozīcija Krievijas carismam, kas veicināja no Rietumeiropas ieplūstošo jauno ideju – sociāldemokrātijas un Marksisma izplatīšanos.**

Vai vajag atgādināt, ka Marksisms ir Erkarta lolojums, ražojums un pūļu produkts, pret kura inspirēto “Jaunstrāvnīeku” un latviešu strēlnieku “Stučkas” valdību **vēlāk ar angļu un viņu somu-igauņu algotņu atbalstu esot izcīnītas angļu radīto 18.novembra “latviešu brīvības cīņas”.** (*Angļi visur vienmēr ieliek teritoriālo strīdu “bumbas”. Tāda ir arī Latvijas un Igaunijas attiecībās. Par palīdzību un tāpēc, ka Igaunija esot pārāk maza, Latvijas valdība Igaunijai atdeva daļu Latvijas teritorijas Valkas rajonā. Tas angļiem dod iespēju viņiem vajadzīgā brīdī šo “bumbu” aktualizēt un konfrontēt šīs “sabiedrotās” marionetes. Tā viņi vienmēr dara. Tā ir viņu reģionālo konfliktu un haosa uzturēšanas tehnoloģija. Nav jautājuma – vai tas būs? Ir jautājums – kad tas notiks? Kad un kāpēc tas sāksies? Ar tādām “bumbām” angļi šantažē abas puses un dod sev tālākās iejaukšanās un situācijas virzīšanas iespējas.*) Erkarts taisa vienus “latviešus”, bet Madzīnī otru “latviešus”, kurus pēc tam salaiž matos un Madzīnī ražojuma pēcteči pašu angļu vadībā vēl šodien cīnās ar Erkarta ražojumu – lamā no panckām ārā, bet pašus nesaskaņu radītājus sauc savā zemē sev uz kakla!

Nu tāds cirks!

Nu tādi kumēdiņi!

Ja brāļi Kaudzītes to tagad redzētu!

* * *

1870-to gadu beigās “Valdemāra” grupa zaudēja savu ietekmi. “Jaunlatviešu” rosībā iestājās stagnācija. (*Katra Cilvēka isto Kultūras līmeni parāda viņa rīcība relatīvi pieņemama materiāla komforta apstākļos, kuros nesaņem ārēju pamudinājumu un netiek acīmredzami novērots – tiek atstāts savā vaļā.*)

1870-os gados “Jaunlatviešu vidū” notika ideoloģiska šķelšanās, jo daļa nevēlējās iestāties pret tuvināšanos ar Krieviju un Krievu Kultūru. “Jaunlatviešu” rosībā iestājās apsīkums. Tas, kas bija sācies kā zemnieku vidū uzjundītais “Jaunlatviskums” pārvērtās par “tautiskumu”, bet šis “tautiskums” nonāca asā pretrunā ar Kultūras nācijas līdzšinējo traktējumu un modernizācijas realitāti. Mainījās dzīves apstākļi (*kurā “Jaunlatviešu” ideoloģija zaudēja aktualitāti*), pletās pilsētas un attīstījās rūpniecība, kurā, izjaucot kultūras sabiedrības resursu, sabiedrība strauji noslāņojās un izira. **Dzīvē ienāca “Jaunlatviešu” slavinātais kapitālisms, kas nav savienojams ar etnisko, nacionālo vai Kultūras identitāti** – kapitālismam un kapitālam ar to nav nekāda sakara, vēl vairāk - tādas identitātes traucē kapitāla darbību.

Baltiešu uzņēmēji pieņēma tikai “tautībnieku” postulēto etniskās tradīcijas identitāti, bet “tautu” pārstāvošie “kreisie” “Jaunstrāvnīeki” etniskās tradīcijas idealizēšanu kritizēja kā arhaisku un “modernās politiskās nācijas” veidošanos bremsējošu. “Jaunlatviešu” idejas nekā

neatrisināja lauku saimnieku un gājēju – kalpu, jaunradušos “latviešu” uzņēmēju un “latviešu” strādnieku pretrunas (*kapitālismā nav etniskās, nacionālās un valstiskās piederības – nav ne patriotisma, ne dzimtenes mīlestības - pirmajā vietā izceļas peļņa un peļņas neierobežotība, kas liek atteikties no citām identitātēm. – red.piez.*).

Jaunradītās “tautas” lielajā vairumā atkrita interese par etniskās “izdzīvošanas kultūras” dzīvi, bet pirmajā vietā palika šaurās individuālās materiālās, ar etnisko identitāti nesaistītās intereses. “Tauta” ieguva naudu, bet atstūma – palika neieinteresēta tai priekšā liktajā par vienojošo uzstādītajā “kopīgās etniskās izdzīvošanas kultūras” idejā. Tika atstumta vienotība, kādas acīmredzot nebija arī pašos “Jaunlatviešos”.

Rezumējot “Jaulatviešu” rosību ir redzams, ka, neradot etniskā kopuma vienību, to konfrontēja kā ar baltvāciem (*kas izraisīja pārvāciskošanu*), tā arī Krievijas impēriju (*izraisīja rusifikāciju un tai sekojošo Marksistisko pulciņu aktivitāti*). **Madzīni taktika nostrādāja – nedodot vienību pašu cīnītāju vidē, izraisīja visu cīņu pret visiem.** “Ceļot kultūras īpašo atsevišķumu”, to ievirzīja materiālā merkantilisma gultnē, kurā par galveno kļuva sevis izcelšanas – “veiksmīguma” dominante – **pagremdējot citu pacelt sevi – konkurencē pacelties tīk, cik izdodas vājināt konkurentu – “ķeņča lūgšana”.**

- **“Jaunlatvieši” Baltijas Kultūras telpā Kultūru dzīves – sadarbības vietā ienesa Kultūrām pretējo – subkultūru (*surogātu – mākslīgu veidojumu*), konkurenci un Kultūras iznīcināšanas procesu.**

* * *

Šodien, uzlūkojot **“100-gades jubilāri” par “Jaunlatviešu” darbības rezultātu**, var redzēt, ka viņi ir ideāli nostrādājuši angļu labā – vājinājuši kā Vāciju, tā arī Krieviju un viņu 18.novembra “Latvija” vēl līdz šai dienai ir tām naidīgs, starp tām angļu iedzīts ķīlis, bet savos deklarētajos mērķos ir cietuši pilnīgu fiasko! Lai notiktu “atmoda”, ir jābūt tam saturam, kurš mostas. Nevar gultā no segas un spilveniem sabīdīt Cilvēka figūru un teikt, ka tur tagad kāds mostas.

Tas, kas nav iekšēji Kulturāls, neko citu, kā vien šodien redzamo antikultūru radīt nevar.

Tas, kas nav tauta – kopā neturas.

Tas, kas nav zemes saimnieks – tas meklē kam kalpot un pakalpoties – neko vairāk par “viesu māju” un ielasmeitu “tautumeitību” uztaisīt nevar, bet meklē, kur par kalpošanu labāk maksā.

Tas, kas nav suverēns dvēselē, tas iegūto nosargāt neprot un negrib, tas savu suverenitāti katram par zupas bļodiņu pārdod.

Tas, kas “pagremdējot paceļas”, neko vairāk par valsts karikatūru - svešzemju marioneti un budžeta kabatās sabāšanas mehānismu “atmodināt” un “atjaunot” nevar.

- **Ar sarežģītu prievīšu, tautisku deķu, brunču un par labu naudu (*labs business!*) pirktu etnogrāfiski autentisku novadu zemnieku apģērbu - “tautas tērpu” ir par maz, lai to cilātājs būtu tauta un tam, kurš to cilā, būtu tas, ko sauc par Nacionālo pašapziņu un tās Kultūru.** (*Arī lāci var iemācīt braukt ar divriteni un papagaili var iemācīt teikt “labdien”, bet ne viens ne otrs tāpēc nav ne pieklājīgs, ne civilizēts – nav svarīgi, ko dzied uz skatuves savesti dziedātāji – ir svarīgi, ko viņi dara ārpus skatuves!*)

- **A karogu, ģerboni, himnu un likumu krājumu, tiesnešiem, policiju un saeimu ar prezidentu priekšgalā ir par maz, lai tas, ko tie grib pārstāvēt, te tagad būtu valsts.**

Var jau to, kas te tagad ir, saukt par Valsti.

Var jau par valsti saukt kādas kliķes organizētu iedzīvotāju reketu.

Var jau kucīti saukt par meitiņu un savu bērnu par mazuli – tā tagad daudzi dara – tagad to speciāli kultivē – visu saukt tam svešos vārdos.

Var jau kāda biznesa kompānija savas “atjaunotās” bodītes “100-gadi” svinēt tāpat kā visādas “gades” svin visi kaut ko tirgojoši kantorīši un veikaliņi, kas viņiem ir tikai sava uzņēmuma kampaņas sastāvdaļa. Un, ja var tirgot ziepes, baklažānu ikrus un ledusskapjus, tad kāpēc gan lai kādiem lētticīgiem, kuri nezin kas ir valsts, apsviedīgi šeptmaņi netirgotu “valsti”? “Pērciet – tā ir valsts – maksājiet nodokļus “budžetā” – pildiet mūsu kabatas – jūs variet nepirkt pārtiku un visu citu, bet “valsti” jūs nepirkt nevarat – nodokļi ir jāmaksā gribat to vai nē – nodokļi ir “valsts” pirkšana un, ja to var monopolizēt, tad kāpēc netaisīt “vēlēšanas”, “saeimas”, “ministrijas”, “prezidentus” un visu pārējo “valsti”, kuru apmaksā tādā biznesā iesaistītie lētticīgie, bet, no kuriem iekasēto pēc tam savā starpā sadala “valsts” pārdevēji”?

Var jau svinēt kādas “valsts” 100-gadi, tāpat kā svin kādas lācenes (*kura nosaukta Cilvēka vārdā*) 18-gadi – “nav jau svarīgi, ka budžeti atšķiras”, galvenais, ka tirgoņi reklamē savu preci – iestāsta, ka ir tāda “valsts, kurai tagad ir 100-gadi” – ir tāda lācene, ir tāds veikls, ir tāda matraču, ledusskapju, ceļojumu aģentūra, kura svin tādu savu “gadi”, ir tāds biznesa kantoris “atjaunotā Latvijas valsts”, kura jums iestāsta to, ka “ir” tas, ko viņi jums pārdod – ka tas tukšais gaiss, ko viņi jums pārdod patiešām ir valsts – **“100-gades svinības” ir tehnoloģija, ar kuru jums to, kas tas nav, iesmērē par to, ko jūs gribētu saņemt.**

Var jau biznesa korporāciju, kura sevi sauc par valsti, turpināt saukt par valsti un bezjēdzīgi gaidīt no tās to, ko dara valsts, var jau no gāzētā ūdens automāta gaidīt pienu tāpēc, ka uz tā ir rakstīts “piens”.

Var jau tos, kas paši sev vēl arvien ir kurzemnieki, zemgaļi, latgaļi vai sēļi un lepojas ar to, bet mantas dalīšanā cīnās līdz pēdējam kreklam, var jau to, ko Gejropā sauc par kopienas iedzīvotājiem, te saukt par tautu.

Var jau kaudzē sabērtas smiltis saukt par tautu, valsti un tās antikultūru par “Gaismas pili”, bet, vējam uzpūšot, tā tūliņ parāda, ka ir tikai kaudzē sabērtas smiltis, kuras nekas cits, kā vien smilšu graudiņu fiziskais svars, kopā netur.

Ideālistam tauta, valsts, Kultūra un tās Māksla ir formu veidojošais saturs, kas vienīgais nosaka vai tas, ko mums priekšā liek un uzdod – sauc par tautu, valsti, Kultūru un Mākslu - patiešām tādi ir. **Ideālistam tauta ir Cilvēki, kuri rīkojas – dzīvo kā tauta.** Ideālistam Cilvēku – tautas **valsts ir sabiedriskās attiecības, kurās var redzēt tautas vienotību** rūpēs par sava Gara attīstību - savas Kultūras nākotni un Kultūra ir nākotnes tieksmju lolojums. Ideālistam **Kultūra ir Gara Dzīves – Zinātnes, Mākslas un Reliģiskās dzīves sasniegumu iespēja un pilnveidotāja, bet Māksla ir Gara Ideālu Izpaušme.** Līdz ar to Ideālistam valsts ir tautas vienotība rūpēs par savas Gara dzīves – Zinātnes, Mākslas un Reliģijas nākotni, bet tauta ir tie Cilvēki, kuri sakļaujas rūpēs par kopējo Gara dzīvi – Zinātnei, Mākslu un Reliģiju – to, **kam esot**, no tā izriet un (no tā, caur to) **nāk arī visa pārējā attiecību un materiālā labklājība.**

Materiālistam tauta, valsts un Kultūra ir ārējās čaulas 100 grami, materiāli, tehnoloģijas, nodokļu ieņēmumi un deklarācijas, preambulas, likumu krājumi un komiteju sēdes, balsošanas – tas viss, ko Cilvēki nicinoši sauc par “brillēm mērkaķim”. Brillēs cilvēku par Zinātnieku nepadara tāpat, kā brillēs mērkaķi nepadara par Cilvēku. Nakts ballēs

“kilograma” pasniegšana par Kultūras klātbūtni neliecina tāpat, kā kilograma saņemšanai nominētais tirdziņklausns tāpēc par Kultūrai klāt esošu nekļūst.

Var jau pidiķi un kundzītes savā starpā čivināt “kultūra - kultūra”, bet tāpēc viņu čivināšana un viņu apčivinātais ar Kultūru nepiepildās, tai netuvinas un nekādu līdzību ar to neiegūst. Atkārtotot “cukurs - cukurs”, mutē saldāks nepaliek un ūdens par vīnu nepārvērās, lai kā to netikļi gribētu. **Lai tas notiktu, ir jābūt tam saturam, kurš visu piepilda un padara īstu.** Lai “karalis būtu apģērbts, ir jābūt apģērbtam karalim” - ir jābūt Kultūrai un ir jābūt Mākslai. Tas, kurš nezina, kas ir Kultūra, tas, kurš nav Mākslai spējīgs – to skata audeklā, mālā un deķos. Tas, kurš nav tautas izglītībai derīgs, tas taču nekad neatzīsies, ka nezina, kas tas ir – Kultūra, ka māksla ir ārpus viņa dvēseles interesēm esoša un viņš nav spējīgs kādam sniegt to, kas ir patiesa izglītība.

Tāpēc viņš par kultūru sauks savu ākstīšanos, par mākslu to, ko var sameklēt savās dvēseles kakās (*sūdos*) un par izglītību to, ko ir spējīgs un gribošs no sevis izdabūt par to prasot sev pieņemamas eksistences nodrošinājumu – algu. **Izglītībai, Mākslai un Kultūrai nepiederošais vienmēr par tām uzdos to, uz ko tajās pēc savām domām un savā izpratnē ir spējīgs, bet ja tās neatbildīs viņa izpratnei, spējām un interesēm, tad tās reformēs, pārkārtos un pieskaņos savam idiotisma un egoisma stāvoklim.** Čaulas grabinošs materiālists vienmēr nonāk pie čaulu satura nolieguma, likvidēšanas un pašu čaulu padarīšanas par karikatūrām.

Ja tagad palūkojamies, kas notiek “Jaunlatviešu radījuma” sadzīvē, “mākslas un kultūras” dzīvē, politikā, zinātnē, izglītībā un saimniecībā, tad redzam, ka pēdējo **28 gadu laikā tas viss strauji atgriežas “Jaunlatviešu” laikos - pie visa tā, kas Baltijā bija 19.gadsimtā.** Valda tāda pati netiklība, nav nekādas politiskās un ekonomiskās patstāvības – viss, kas bija ticis uzcelts, ir pašu rokām sagrauts un zemnieciski apēsts. Ja kaut kur, kaut kas kulturāls vēl ir redzams, tad tas nāk no baltvāciešiem un cara (*arī padomju*) laika krieviem. Ja ir kaut kāda ekonomiskā dzīve, tad tā ir svešautiešu rokās, bet “latvietis” ir viņu “kalpu kalps”.

“Jaunlatvieši” esot bijuši par dzīves labklājību, neatkarīgu politiku un izglītību, bet redzot šodienas “medicīnas pakalpojumus”, **svešautiešiem zemnieciskā prātiņa līmenī pakalpojošos un tādu pašu zemnieku prātiņu ievēlētos pret “savu tautu” politiķojošos politiķus,** un nupat jau līdz māņticības līmenim degradēto “izglītību”, tad var redzēt, ka viss atgriežas tieši tajā pašā vietējo iedzīvotāju atkarību kārtā un analfabētismā, kādā tas bija dienās, kad “Jaunlatvieši” sāka taisīt savu “atmodu”, “latvietību” un “Latviju”. **Daba vienmēr visur atjauno izjaukto līdzsvaru – visās attiecībās atjauno sākotnējās normas.**

- **No tā, kas tam neder – to, kas tas nav, uztaisīt nevar.**
- **Kāda pagātne, tāda šodiena un tāda nākotne.**
- **Kādi senči, tādi darbi un tādi bērni.**
- **Viss atgriežas pie savas izcelsmes un uzrāda tur esošo.**
- **Augstāk par dibenu neuzleksi.**

7. turpinājums

Atmetot šodienas “100 gades eiforiju” - “Tēvu dibinātāju” un “dibināšanas” glorifikāciju – slavas dziesmas un vīraka kūpināšanu “Jaunlatviešu” piemiņas vietās un “brīvības cīņu” altāros – uz 18.novembra Latvijas dibināšanu raugoties objektīvi, mēs tur redzam pavisam citu ainu – naidīgas aģentūras negodīgi, savtīgi izmantotu sociopsiholoģisku parādību kopumu, kam nekāda sakara ar deklarēto darbību un tās mērķiem nav. Metafiziski

tas, ko mums rāda kā “atmodu”, “neatkarības iegūšanu” un “atjaunošanu” ir izkropļots Pienākumu – Tiesību – Atbildības un Izpildes Brīvības līdzsvars.

Normā katrām spējām – katrai Gara (*Garīgo un Cilvēcisko Vērtību*) attīstības pakāpi sasniegšanai apziņai ir tai atbilstoši pienākumi un šo pienākumu diktēti dzīves apstākļi – dzīvesveids kopējā sabiedrības dzīvē.

- **Par tautas esamību var domāt un runāt tikai (*un vienīgi*) tur, kur ir redzama pilna Ideālās un fiziskās pasaules sadarbības ķēde sabiedrībā, kādu mēs to redzam apziņas attīstības līmenim atbilstošu savstarpējas kalpošanas mijiedarbību lejup un augšupejošās plūsmās.**

Tādās sistēmās **tautu attīstības līderi savas tautas attīstības pakāpei atbilstošās un tās tālākajai attīstībai derīgās Ideālās pasaules ietekmes ietērpj filosofiskās formās.**

Dinastiskais aristokrātijas kodols Filosofisko formu transformē konkrētos politiskos, mākslas, zinātnes un reliģiskos modeļos, kurus vispārējai lietošanai caur aristokrātiju nodod dinastiskas aristokrātijas vadītajai dinastiskajai muižniecībai un zemniecībai.

- **Tauta, sabiedrība un valsts ir savstarpēji saderīgs un kopīgās Garīgās attīstības interesēm kalpojošs, saliedēts dinastiju kopums.**
- **Tur, kur nav dinastiju, saliedētības un savstarpējās kalpošanas kopīgās Garīgās attīstības interesēm, tur ir tikai nesakārtota, attīstībai nederīga, ārējo apstākļu veidota populācija.**

Muižniecībā **personiskās fiziskās darbības pieredze tiek organizēta sabiedriskā derīguma struktūrā.** Tās zemākajā daļā tā arvien vēl savu derīgumu utilizē personiskajā labklājībā, bet augstākajā savu derīgumu paceļ kolektīvās Zinātnes, Mākslas un Reliģiskās dzīves līmenī.

Viszemāk attīstītie iedzīvotāji – zemnieki apstrādā matērijas zemākās formas un ar tāda darba rezultātiem nodrošina sabiedrības fizioloģisko eksistenci. To viņi dara tāpēc, ka viņu Gara spējas ir pietiekamas vienkāršāko – rupjāko dzīves un darbības formu uztverei – viņi pasauli uztver un reproducē caur personisko (*egoistisko*) pārdzīvojumu – ieguvumu. **Tāpēc viņu apziņā prevalē tas, kas ir Pienākumu izpilde – Tiesības,** kuras viņi savā prātā – savā “gaismā” redz kā ieguvuma iespēju.

- **Pienākuma izpildes Tiesības ir Dabas Likumu izpilde Gribas brīvības apstākļos.**
- **Pienākums diktē dzīves pilnvērtību, bet katrs tajā var lietot savu spēju diktēto vajadzību apjomu – Tiesības.**
- **Kā Pienākums (*kopībā iekļaujošais un uzturošais*), tā arī tā izpildes Tiesības (*kopībā iekļaujošā un uzturošā izmantošana*) attiecas uz Kalpošanu (*ģimenes un sabiedrības saišu veidošanu*) Gribas brīvības apstākļos.**
- **Kalpošana rada Pienākumus un Tiesības.**

Pienākums izriet no Garīgās Vērtību sistēmas, tāpēc tā aktualitāte ir **prevalējoša Ideālistu apziņā,** bet **Tiesības** ir Pienākuma atspoguļojums materiālajā pasaulē un tās pārejošajās vērtībās, tāpēc tās **ir aktuālas materiālistiem.** Augstākattīstītās dvēseles Kalpošanu redz kā Pienākumu, bet zemākās to pašu redz kā savas Tiesības.

- **Augstākattīstītās dvēseles Kalpošanu dāvā, zemākattīstītās Kalpošanu saņem.**

Cilvēka jaunībā viņa apziņā prevalē zemākā – dzīvnieciskā daļa. To nosaka viņa fiziskās un psihiskās attīstības likumības. Vispirms attīstās zemākais, pēc tam uz tā bāzes, tā attīstības apmēros, zemākajā iemiesojas tā attīstību vadošais augstākais. **Izpratne atslēga ir tas apstākļi, ka cēloniskais ir augstākais - attīstības vadība**, bet sekundārais ir apziņas attīstības gaitā sasniegtais. Ābeles dzīvē vadošais ir Dabas Likums, bet sekundārais ir šī Likuma izpilde stumbra augšanā, ābolu ražošanas sākumā un gaitā.

Tāpēc - nevis apstākļi nosaka apziņu, bet **apziņas kvalitāte nosaka sev vēlamos atkārtotās iemiesošanās apstākļus.** (*Pietiekami attīstīts zemnieks – “latvietis” vēlāk piedzimst par vagaru, tad par muižas pārvaldnieku, bet pēc tam, ja vajag - par muižnieku – vācieti!*) **Materiālismā šīs divas daļas – cēloniskais un sekundārais tiek kļūdaini, patvaļīgi un kaitnieciski mainītas vietām.** Materiālisms rada izkropļotu pasaules ainu un uz tā būvētu noziedzīgi izkropļotu dzīvi, dzīves apstākļus, kurus, atsaucoties uz acīmredzamajām (*pašradītājām*) kroplībām, piedāvājas regulēt ar tādiem pašiem kropliem instrumentiem. Normālā pasaulē apziņas izaugsme notiek tai sekojot dotajām iespējām normālā iespēju telpā, kurā pati apziņa izsauc tai vajadzīgos apstākļus. Normāls Cilvēks, izpildot Evolūcijas Pienākumus, Savu Tiesību robežās maina savas dzīves un dzīves apstākļus uz Planētas.

Vēlākajos dzīves posmos līdz ar personības attīstību, tajā iemiesojas – gūst izpausmi augstākās Gara dzīves daļas – Saprāts un Garīgā apziņa tādā mērā, cik Garam ir izdevies šajā personībā emanēt savu Garīgā (*caur kolektīvo skatošo*) intelekta daļu, kas ir pretstats dzīvnieciskajam (*caur individuālo skatošajam*) intelektam. Kolektīvais Kalpošanā darbojas caur Pienākuma, bet individuālais caur Tiesību akcentēšanu apziņā.

- **Līdz ar katru Cilvēka dzīvi viņā attīstās Kalpošanas izpratne pārejā no Tiesību izmantošanas uz Pienākumu izpildes iespēju.**

Normālā pasaulē katras paaudzes jaunieši meklē un apgūst jaunus pienākumus - kalpošanas izpausmes (*ir mainījušies dzīves apstākļi*). Vecāku doto (*Pienākumus*) viņi papildina ar sev piemītošo savdabību (*jaunieģūto spēju realizācijas tiesībām*) – jaunām ģimenes dzīves pilnvērtības izpausmēm. Normālā pasaulē jaunieši papildina un pilnveido vecāku darba dzīvi – paplašinot tās formas un apmērus, turpina vecāku iesākto dzīvi. **Frankfurtes skola šo kārtību nojauc.**

Tā sludina ģimenes un sabiedrības saišu sadrupināšanu un paaudžu atdalīšanu egoistiskā konfrontācijā, kas ir viens no Marksistu sludinātās “šķiru cīņas” aspektiem – tas, kas notiek vienā apziņu mijiedarbību daļā, tas pats notiek arī visās citās. Marksismā paaudzes neizbēgami kļūst par “šķirām” ar atšķirīgu attieksmi pret vērtībām un to, ko tās pieņem kā “kapitālu” un, tā kā starp tām nav sadarbības – tās neapvieno, nepapildina atšķirīgo, bet to apkaro šķiru cīņā par “jaunā diktatūru”, tad “jaunais diktators” neizbēgami noārda savas pastāvēšanas pamatu – sabiedrisko attiecību un pieredzes kapitālu – to pašu, ko laikam pienākot, pats varētu pieņemt sevī (*kā savas Gara dzīves daļu*) un realizēt savā dzīvē.

- **Marksisms ir Kapitālisma otra puse.**

Materiālisms neizbēgami noved pie iedzīvotāju interešu konfrontācijas, kas no ekspluatatoru puses ir kapitālisms, bet no izmantoto un aplaupīto puses ir Marksistiskā šķiru cīņa. **Materiālisms neizbēgami noved pie “visu cīņas pret visiem”** un tā rezultātā pie materiālisma skarto iedzīvotāju deģenerācijas līdz pirmatnējam (*mežonīgam*) eksistenciālisma stāvoklim.

Normas izkropļošanas apstākļos ir iespējams “paaudžu konflikta” un “tiesību akcenta” stāvoklis. To, **radot savas “Jaunlatvības” un Frankfurtes skolas**, ar “venēciešu” svētību izmanto Madzīnī un Erkartis. Jaunībā vēl trūkst dzīves pieredzes un zināšanu – vēl nav iemiesojusies augstākā – Pārļaicīgās (*kolektīvās*) Gara dzīves daļa, tāpēc šajā vecumā vēl nav nostabilizējusies (*Frankfurtes skolas ārdītā*) paaudžu pieredzes pārmantojamības pakāpe apziņā.

Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvnīki” ir no zemākajām (no zemniecības) kārtām nākošie jaunieši. Viņu apziņā prevalē personiskās – individuālās “izlaušanās” – “uzdrīkstēšanās” un tādu tiesību aspekts, kurš tobrīd vēl neuzdod jautājumus par savstarpējo sabiedrisko kalpošanu un sabiedrisko (*par individuālo ar sabiedrisko saskaņojošo un līdzsvarojošo – par augšup un lejupesošo mijiedarbību ceļiem un darbību, par individuālā, etniskā un nacionālā sakārtošanas*) derīgumu. **Ar tādiem ir viegli manipulēt.** No zemākajām kārtām (*un tādi ir visi “Jaunlatvieši”*) nākošajiem jauniešiem, kuriem vēl trūkst dzīves, notikumu un apstākļu vērtēšanai vajadzīgo zināšanu un pieredzes, tiem svešā vidē, Madzīnī aģenti formē sev vajadzīgos “jaunveidotājus”. To ir grūtāk izdarīt sabiedrības augstākajos slāņos, kuros ir pietiekama Kultūras bāze un dzimtas tradīcijas, dinastiskums, kur līdz ar Cilvēka vecumu, izglītību un pieredzi pieaug Pienākuma pārsvars pār Tiesībām. Taču arī tur viņi atrod “nenovērtētos”, “atstumtos” un “progresīvos”.

Kā “Jaunlatvieši”, tā arī “Jaunstrāvnīki” ir atsevišķi izņēmumi no savas sociālās un ģimenes vides. Madzīnisti vienmēr izmanto tos egoistiskos no dabiskās dzīves vides izrautos, kuriem neadekvāti paaugstināta pašnovērtējuma (*Madzīnistu uzpucēta*) rādītas eiforijas apstākļos trūkst personiskās un sabiedriskās dzīves pieredzes un izglītības. Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvnīki” bija zemas kārtas – zemnieku jaunieši, kuriem **zināšanu un dzīves pieredzes – Garīgās ietekmes trūkuma apstākļos, atrautībā no viņu dabiskās dzīves vides un ģimenēm**, bija izkropļota un nepietiekama izpratne par pasaulē un dzīvē notiekošo – par to, kas un kā to vada un kāpēc tas viss notiek.

* * *

Ir mānīcīgi domāt, ka Cilvēks – bērns mācās – iegūst zināšanas skolā, universitātē apgūst profesiju, bet aspirantūrā kļūst par zinātnieku.

Ir nesaraunāmā vienībā Cilvēka Mīlestība, Griba un Darbība.

Mīlestība ir harmonija **ar to** un sapratne **par to**.

Griba ir darīt **lai**, ko virza **tāpēc ka**.

Darbība ir **pārvarot sasniegt**.

Katrs bērns, atbilstoši savai Cilvēcisko un Garīgo vērtību attīstībai, nāk pasaulē ar savu gatavo **ar to, par to, lai, tāpēc ka, pārvarēt, sasniegt** komplektu, ko šeit uz zemes sauc par Cilvēka raksturu, tajā vietā un apstākļos, kuros viņš to var vislabāk pielietot. Sliņķis dzimst tur, kur var slinkot, noziedznieks un klaidonis tur, kur var to darīt, Strādnieks tur, kur var strādāt, Skolotājs tur, kur varēs mācīt, Inženieris un Celtnieks tur, kur varēs būvēt, Ārsts tur, kur būs ko ārstēt un Zinātnieks tur, kur varēs pētīt sen iecerēto.

Sliņķis dzimst pie sliņķiem (*sliņķis nav tas, kurš neko nedara, bet tas, kurš darīdams grib nedarīt, domā, kā nedarīt, kā darīt tā, lai būtu mazāk jādara*).

Noziedznieks un klaidonis dzimst pie tādiem pašiem (*noziedznieks nav tas, kurš ir pārkāpis likumu, bet tas, kurš neredz kāpēc to nepārkāpt, ja tāda iespēja rodas*).

Strādnieks dzimst pie Strādniekiem. (*Strādnieks nav tas, kurš daudz dara, bet tas, kurš saprot kādas vērtības rada, tāpēc lepojas ar to, ciena sevi, savu darbu un darba augļu baudītāju un tāpēc nedara to, kas nav vērtību radīšana pat tad, ja par to labi un daudz maksā. Par algu darbojas algādzis. Algādzis nav Strādnieks. Algādzis ir dvēseles sliņķis.*)

Skolotājs dzimst pie Skolotājiem. (*Skolotājs rāda labāko veidu – noformē un pasniedz prāta un dvēseles darbarīkus.*)

Inženieris un Celtnieks dzimst pie Inženieriem un Celtniekiem. (*Inženieris un Celtnieks nav tas, kurš izgudro un ceļ pieprasīto un pasūtīto, vai to, ko var izdarīt, būt tas, kurš būvē un veido Cilvēkiem derīgo un labo.*)

Ārsts dzimst pie Ārstiem. (*Ārsts nav tas, kurš cīnās ar vīrusiem, baciļiem, čūlām un aizcietējumiem. Ārsts Cilvēkam palīdz labot slimības pieļaujošās dvēseles un apziņas nepilnības.*)

Zinātnieks dzimst vietā, laikā un ģimenē, caur kuru ir tiešākais ceļš uz izzināmo parādību. Vietā, kura sniedz augstāko sapratni – harmoniju ar pētāmo – Mīlestību. (*Zinātnieks neizvirza savas teorijas. Zinātnieks apgūst – pārņem Augstāko Skolotāju Zināšanas.*)

Bērns savas izglītības pamatkodolu – pasaules uztveri, uzskatu, sapratni, motivāciju un darbības veidu – savas dvēseles un prāta pamatzināšanas gūst ģimenē pirmajā “septiņgadē” (*pirms tiem ir “gade” un “trīsgade”*) vecumā no 3 līdz 10 gadiem.

- **Izglītības pamatus veido vecāku uzturētā estētiskā un saimnieciskā vide, attiecības ģimenē, vecāku darbs, intereses un vecāku atbildes uz bērna jautājumiem, viņa pieņemšana savā dzīvē, pienākumos un izpildes iespējās.**

Pirmajā “septiņgadē” Cilvēks iegūst to, ko pēc tam **konkretizēs** skolā, **ar saturu** piepildīs Universitātē un visu mūžu **pilnveidos** visās nākošajās “desmitgadēs”, kopā un saskaņā ar personības veidošanos un pacelšanos līdz Saprāta un Gara dzīvei mūža otrajā pusē.

- **Kādā vidē, pie kādiem vecākiem Bērns pavada savu pirmo “desmitgadi”, to viņš tur iegūst un to turpina visu mūžu, to nodod tālāk saviem Bērniem.**
- **Neviens nevar iziet ārpus savas pirmās “desmitgades” prāta un dvēseles dzīves loka apmēriem, virzības un motivācijas.**
- **Cilvēku var novest no viņa ceļa, bet no Cilvēka nevar iztaisīt to, kas viņš nav jau pirms nākšanas pasaulē.**
- **Cilvēku var sabojāt.**
- **Sabojāts Cilvēks sabojā savu un citu Cilvēku dzīves.**
- **Sabojātība pie Cilvēka turas līdz 4.ķermenim (*intelektam*), 4.dzīvei, bet sabiedrībā 4 gadu simtus.**

* * *

Visi “Jaunlatvieši” un “Jaunstrāvnieki” bija savu izglītību vēl tikai sākuši, dzīves pieredzi vēl neapguvuši iznirēļi no zemnieku vidus ar zemniecībai raksturīgo izpratni par Pienākumiem un Tiesībām. Viņi tika negodīgi izmantoti. Izmantojot viņos esošo zemniecisko, pseidokristietības uzturēto egocentrismu un dabiskā, zemnieciskā slinkuma klātbūtni zemnieku apziņā – nedarīt vairāk kā pašam vajag, kas viņus vienmēr konfrontē ar sabiedriskajā derīgumā iesaistīto muižniecību, viņiem iestāstīja apzināti sakropļotas idejas – rādīja pasauli greizā spogulī. **Tādi**, ar neauglīgām, destruktīvām konfrontācijas idejām “apaugļotie” prāti, **noziedzīgas svešzemju aģentūras vadībā** ielika pamatus **tādai** “tautai”, “valstij” un “kultūrai”, kādas 100-gadi tagad svin tā mantinieki.

- **Visi līdzsvara grāvēji savu interešu realizācijai vienmēr izmanto izglītību un dzīves pieredzi neapguvušus jauniešus un zemāko kārtu mazizglītos iedzīvotājus.**

Līdz ar to, šodien visi, katrs atbilstoši savam Garīgās attīstības līmenim un “tuvībai” zemnieciskajam prātam, svin vai nosoda zemnieku kārtas neizglīto jauniešu izpratni par dzīves labklājību, taisnīgumu un savu vietu, dzīves labklājību pasaulē.

Tāpat tiem, kuri sev vēlas citu - labāku valsti, tautu un Kultūras dzīvi, ir jāpievēršas augstākai Kalpošanas – Pienākumu un Tiesību realizācijas izpratnei, ir jāiziet ārpus “tautas tēru” brunču un ņieburu, zābaku un pastalu - pilnākas bļodas savā galdā - individuālisma apziņas dzīves telpai. **Pacelšanās augstāk ir pacelšanās pie atsevišķo, personisko atmetošā un savu spēju sabiedriskajām interesēm atdodošā.**

- **Personiski ziedotais ir sabiedriski iegūtais komūnas sabiedrisko attiecību kvalitāšu kapitāls – komūnisma satvars, Kosmiskās Pār pasaulīgās Pār laicīgās dzīves sākums.**
- **Komūna ir, saglabājot personisko un etniski savdabīgo dzīvi, to veltīt sabiedriskajam derīgumam – savus dzīves mērķus atrast sabiedrības vajadzībās.**

Tāda Baltija ir pilnīgi cita – no zemnieku “Jaunlatviešu” un “Jaunstrāvnīeku” pamatu ieliktās Baltijas atšķirīga. **Tāda Baltija ir sociālistiska un savstarpējo (individuālo interešu) cīņu noliedzoša – visus Baltijas iedzīvotājus sadarbībā apvienojoša valsts.** Sociālisms – sabiedriskums ir iespējams tikai tur, kur visi ar vienādu labvēlību un pateicību darbojas visu citu labā, kur viņu kolektīvajā dzīvē – Garīgajā attīstībā nav savstarpēju pretrunu viņu interesēs, vajadzībās, spējās un darbībās. **Tā ir sakārtotības, kārtības un augsti izglītotas sabiedrības pašdisciplīnas valsts,** kas ir pretmets tagad virzītajai “pilsoniskajai sabiedrībai” – haosam.

- **Tā ir – var būt valsts, kurā iekšējā sadarbība kalpo par starpvalstu sadarbības bāzi.**
- **Ar “zemnieku, jauniešu, skolēnu, studentu un kalpu” domāšanu tā vienmēr būs zemnieku un pusaudžu domāšanas un kalpu uzvedības Latvija.**

turpinājums sekos...